

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΓ' - Φύλ. 21

ΑΘΗΝΑ, ΣΑΒΑΤΟ, 30 ΤΟΥ ΜΑΗ 1915

* ΑΡΙΘΜΟΣ 566

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ, Μούσα.
Ν. ΔΑΜΙΑΝΟΣ, Βρόδου.
ΜΑΡΙΑ ΖΑΜΠΑ, Την άνοιξη στο κοιμητήρι.
ΘΕΑΤΡ ΦΙΛΟΣ, Φλογε.
ΛΕΩΝ ΚΟΥΚΟΥΔΑΣ, Dies Irae.

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ, Εσθλλίζοντα: τὰ χερσὶά μου.
Α. Μ. ΜΟΥΡΑΣ, Τὰ πιάτα' ἀλλαχίς.
ΜΟΥΡΑΣΑΚΙ ΣΙΚΙΝΙΟΥ, Ἡ ἱστορία τοῦ Γκενζή
(μετὰ τοῦ Κ. Τρ. κογλιόη).
ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ. — ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ. — Η ΚΟΙΝΗ
ΓΝΩΜΗ. ΟΤΙ ΘΕΛΕΤΕ. ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

ΜΟΥΣΑ

Ὅλοι ἀνεβήκαν στὸ βουνὸ κι' ἀπόμειν' ἔρημ' ἡ χώρα.
Τὸ σήμαντρο τοῦ ἐμοκλησιοῦ διαλάλησε πολλήωρα
τὸ παιηγύρι τ' ἄη Γιωργιοῦ. Κι' ἀπὸ τὸ χαριμέρι
πήραν τ' ἀνηφοριάτικο λιβεντονιοὶ καὶ γέροι,
καὶ πήγαν καὶ προσκύνησαν τὸν ἄξιο καβαλλάρη
πὸν σκότωσε τᾶγριο θεριὸ μὲ τὸ μακρὸ κοντάρι.
Μὰ τώρα ὁ ἥλιος ἔγειρε, καὶ κεί σιὸ μονοπάτι
μαυρολογᾷ ἓνις γυρισμὸς καὶ ξεπλανᾷ τὸ μάτι.
Βγαίνω καὶ γὼ νὰ πάω νὰ ἰδῶ, ἄχ κ' ἡ καρδιὰ μου τρέμει!
Μ' ἔλμε ἡ ἀγάπη ἀμόνιαστο κι' ἄχυρο καὶ βρέμη...
Τὰ τσοπανόπουλα μπροστά, μὲ τὴ χερὰ στὰ μάτια,
ξέγνοιαστ' ἀδρασκελιζοῦνε τὰ ζόγκα μονοπάτια,
κ' ἔρχεται πίσωθε ὁ παπὰς μὲ τὸ πολὺ τσάκερι.
Τὰ συλλειτουργικὰ κρατᾷ στὸ γέρικὸ τῷ χέρι,
καὶ γύρο του ὄλη ἡ ἀρχοντιά, κ' οἱ σεβῆστοι κ' οἱ πρῶτοι,
τὰ γέρα τὰ στοιχαστικά καὶ τῆς φωτιᾶς ἡ νιότη.
Πλούσια τὰ πράγματα λάμπουνε κ' ἡ φουστάνελα ἀσπρίζει,
κ' ἡ λεβεντιά εἶναι ποταμὸς πὸν ἀλαργινᾷ βρυζίζει...
Κ' ἔρχονται ἀπόκοντα οἱ γλυκεῖς γουναῖκες, ζήτη; πλάστρες,
γριές, κοπέλες, λυγροές, νιόπαντρες καὶ βρυζίστρες,
μελισσολοῖ καὶ τὰ παιδιὰ, χαρές, μιλιές καὶ γέλια
κουνώντας τις λαμπάδες το'ς μὲ τὰ χρυσὰ τους τέλια...
Ἄγρια λουλούδια οἱ κοπελλιές στὰ χέρια τους κρατοῦνε,
ἄσπρα, γαλιζία, κόκινα, πὸν τὴ ματιὰ μεθοῦνε
μὲ τὴ γητεύτρα χάρη τους καὶ μὲ τὶνθένιο νίζι.
Πῶς τὰ χαϊδύει ἡ κ' ἰθμιστὴ καὶ τὰ γλυκοτηράζει!
Κ' οἱ προεστὲς σπουδαχτικές, μὲ μιὰ λαχτᾶρα σπάνια,
χορτάνια, φύλλα, ἀγριόβουρζες, τὰ μαγικὰ βοτάνια
γιὰ κάθε ἀρρώστια ἀνάποδη πὸν κρούει κόρμι καὶ φρένα,
τὰ κουβιλοῦν στὴν ἀγκυλιά, πιστὰ καὶ φροντισμένα...
Μὰ μέσα σ' ὄλου; ἔξωρη, δροσιὰ ἀναβρύστρες κρήνης,
ἀπλή καὶ γλυκομίλητη καὶ φῶς ἀγιοσούνης,
μ' ὄλα τὰ ρόδα τῆς αὐγῆς στὸ πρόσωπο χυμένα,
τῆς παπαρούνης τᾶλικο στὰ χεῖλη τὰ γοιμμένα,
τὴ νιοξημέρωτη εὐωδιὰ στὰ στήθη σου τὰ κρῖνα,
μεστή, κυματιστὴ, θερμὴ κ' ἐρωτικὴ ἀλαφίνα,
μοναχικὴ, παρσίμερη, μακριὰ ἀπὸ τᾶλλα ταίρια,
δίχως στολίδι ἂν εἶσ' ἐσὺ καὶ μ' ἀδεινὰ τὰ χέρια —
κρυφογλιστῆς ἂν ἀπ' τὸ βουνὸ τὰ νιάτα φορτωμένα
καὶ μὲς στὴν ἀγκυλιά μου λυσις τὸν πόνο πὸν δὲ δίνει.

ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ

ΞΕΦΥΛΛΙΖΟΝΤΑΣ ΤΑ ΧΑΡΤΙΑ ΜΟΥ

... Όταν έβγαλα τις *Ώρες* ο Έφραλιώτης μου έγραφε ανάμεσα σε άλλα.

— Σ' αυτό σου το βιβλίο υπάρχει και ένα ακόμη άριστούργημα που θά έδινα, δι φανταστείς για να το είχα γράψει εγώ, είναι στη σελίδα 45.

Παίζει άπόψε το φεγγάρι
Μέσα στην κληματαριά κλπ.

Το ποίημα αυτό άργότερα το έτόνισε ο κ. Μανώλης Καλομοίρης.

Ύστερα από πολλά χρόνια μου έγραψε ο ίδιος Έφραλιώτης στο Παρτί (1909).

— Ξεσκάλιξα και ζήτησα στη βιβλιοθήκη μου δικά σου. Βρήκα τα *Πεπρωμένα* και τις *Ώρες*.

Πισίεψέ με, τ' έχω στο προσκέφαλό μου και διαβάζω κάθε λίγο και μερικά, πρωί και βράδυ.—

**

Όταν δημοσίεψα την *Τραλαρώ* στα Παναθήναια, έλαβα άνεπάντητα, γιατί δεν είχα πολλές σχέσεις μαζί του—ένα μικρό τριαντοφυλλί γράμμα από το Χριστόμάνο. Μου έλεγε :

— Δέ μου άπαντάς, Μαλακάση, σε παρακαλώ, το μύθο του προχθεσινού σου ποιήματος, τον έπλασες έσύ ή ύπηρχε ;

Άν το πρώτο, σε συγχάίρω που τον έδεσες έτσι θαυμαστά μέσα στις δύο πρώτες και στις δύο τελευταίες στροφές· αν το δεύτερο, *έκιοσμογόνησες*. Χαίρε· σφίγγω το χέρι που έγραψε την *Τραλαρώ*.

Πολλά χρόνια ύστερα στα Πιρίσια πάλε έλαβα τέσσερες κόλλες από τον ίδιο γραμμένες.

Μου εξήφραζε το θαυμασμό του για κάποιες μικρές μου πράξεις δημοσιευμένες σε μια κάποια έφημερίδα που έβγαίνε τότε στη γαλλική πρωτεύουσα. Ίδιώτερα για ένα στο πεζό έλεγείο μου στο νοσταλγικό Σπήλιο Πασαγιάννη.

— Οι βιολέττες που άφιέρωτες στη μνήμη του πολυκλυτύτου Πιταγιάννη, να δής, δε θά μαραθοούν ποτέ, σε εύγνωμονώ με δσους αγάπησαν τον άλησμόνητο ποιητή.—

Το γράμμα αυτό θά το δημοσιέψω μια μέρα δλόκληρο· άξίζει για πολλούς λόγους.

**

Όταν έβγαλα το *Ίφ* στο «Νουμά» και εκίνησα εδών την αγανάκτηση των *ραιτέδων*, δι τάχα κοροιδεύω με την ίερή ποίηση, ο Πάλλης, στέν όποιον έχω άφιέρωσει το ποίημα εκείνο, μου έγραψε από την Άγγλία :

— Αυτό το *Ίφ* είναι μεγάλο δώρο. Είναι άριστούργημα. Άντιθέλλω αν ή εσπανική φιλολογία έχει τίποτε καλλίτερο. Για σου. Έλείνω το *ξεμολοζόμενος περβατώ* θά σου νό ζήλευε ο Burns.

Το *Ίφ* έχωμε τον Πάλλη να άπαθανατήση την ποιητική του με ένα έξίσιο σε στίχους άναπαύριμα. Διέγραψε κατίπι κύκλο δλόκληρο με τα τραγούδια του Βιάμη, ποιήματα σχετικά που δημοσιεύτηκαν στο «Νουμά», πολύ καλά ίσως· αλλά περιττά, κατά τη γνώμη μου.

Το είδος αυτό δε δέχεται πολλαπλασιασμό. Είναι πολύ μια φιλολογία να έχη δυο τέτοια...

**

Όταν πέθανε ο ποιητής των *Ρυθμών του όνειρου και του θανάτου*, ο έλεγχτός των Θεών, Δελιγγιώργης, ο μέγας Πικαδιαμάντης με ό έστειλε ένα γράμμα από το νησί του όπου *παρεπεδήμει* τότε, όπως θά έγραφε ο ίδιος, με στίχους του άφιερωμένους στέν πρόωρο θάνατο του λαμπρού εκείνου άστρου.

Κρατώ το γράμμα με στοργή ως διπλή ανάμνηση Έλείνου που έστάθηκε άπάνω από όλους μας, έξω από τον καιρό και από τον τόπο.

Το γράμμα μου έστάθηκε στο καφενείο Ζαχαράτου, με την κάτω έπιγραφή.

Κύριον Μ. Μαλακάσην, ποιητήν.

Άν χάσω ποτέ το φάκελλο, θά μείνω άπαρηγόρητος.

Όλοι γνωρίζουν με πόση ύψηλή άδιαφορία έδλεπε τα γύρω του ο θεός εκείνος δημιουργός, που τον άμφισβητούν σήμερα ή δοκιμάζουν να τον έλαττώσουν οι *πεντάν* και τα *γκαρδόν ντε λέτρο*.

**

Δέ γνωρίζω ποίημα πρωταυπότερο και πιο ύποβλητικό από το ό: *Ήσκιους στο φώς*, με ό έγραψε πρδ 10 χρόνων, ο έσκουστός Ρούσσοσ ποιητής Μπρισώφ.

— Σου στέλνω μια άτελή και φτωχή του μετάφραση, εκδήλωτη του θαυμασμού μου—για τον όποιον έλπίζω να μου συγχωρηθ ή τό λήμμα.

**

Όταν δημοσίεψα περίτυ το *Μεσολογγίτικό* μου, έλαβα στην πατρίδα μου όπου το έγραφα, περνώντας εκεί λίγες μου ήμέρες, ύστερα από πολύχρονη άπουσία μου, δύο τηλεγραφήματα και κάμποσα γράμματα.

Το ένα από τα τηλεγραφήματα εΐτανε του Σικελιανού, του όνου που διαδέχτηκε τη γενεά μας, άξιο να φέρη το όνομα, *ποιητής*. Το τηλεγράφημα το κρατώ εις ανάμνηση.

Σήμερα το τραγούδι εκείνο το ξέρουν απέξω, πολλοί και πολλές.

Ή κόρη ενός θαλασσινού κτλ.

**

Ένας από τους πρώτους, ίσως ο δεύτερος μετά τον άλησμόνητο Μητσάκη, (για τον όποιον άργότερα), που ξεχώρησε το έργο μου από την αρχή του, εΐτανε ο Κονδυλάκης. Έγραψε πρδ είκοσι χρόνων σχεδόν, κάτι πολύ συμπληρητικό για τις πρώτες μου ποιητικές δο-

κιμέ, στήν τότε «Εφημερίδα» τοῦ Κερρομηλά, περὶ θὰ μὲ κατακαύει πάντοτε. Ἀπὸ κείνα περὶ μὲ ἐνεθάρρυναν. Ἔβλεπε πρὶν γράφω τὸ Δάσος καὶ τὸν Ἀράπη.

Ἐχτιμῶ βαθειὰ τὸν Λουκιανίζοντα αὐτὸν φιλόσοφο, τὸν ἀπαράμιλλον αὐτὸν στιλίστα, τὸν λυτὸν τὸ ὕφος, νευρώδη καὶ χαριτωμένον μαζῦ.

Πότε τάχα ὁ μοναδικὸς συγγραφέας τοῦ Πατούχα καὶ τοῦ Ὅταν ἦμιον δάσκαλος, θὰ κορυφωποιηθῆ, ὅπως τοῦ ἀξίζει; . . .

(Ἀργότερα κ' ἄλλα).

M. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

DIES IRÆ (*)

Στὸ πλούσιο χαροκόλι τοῦ Κσημοῦ
ξεφαντωτῆς καὶ σὺ θεὰ καθίσεις.
Τῆ στράτα δὲ θὰ πάρεις τοῦ χαμοῦ,
σὰ λαχταρᾶς στὰ ἠλιόφωτα νὰ ζήσεις.
Καὶ τ' ἄλλο, τὸ ἀνόθευτο κρασί
θ' ἀδειάσεις ἀπ' τοῦ πόνου τὸ ποτήρι,
καὶ θὰ μεθήρεις ἄθελα καὶ σὺ,
ξεφαντωτῆς; στὸ αἰώνιο πανηγύρι.
Μὲ δίψι θὰ τὸ πιεῖς; σταλιά-σταλιά,
σὰ λυλούδου στεριᾶς; δροσοσταλίδες,
καὶ θ' ἀσωτέψεις ὅλα τὰ παλιὰ
τὰ ὀνειράτά σου κ' ὅλες τὶς ἐλπίδες.
Καὶ σὰ θὰ πνίξεις; κίβη σου χαρὰ
ποῦ σ' εἶχε ἄλλοτινὰ γλυκοκοιμίσει,
συντρόφισά σου πᾶν' τῆ σφοδρά,
στὸ δρόμο τῆς ζωῆς; νὰ σ' ὀδηγήσει...
Σὰ οὐ τρομάζει ἡ νύχτα τοῦ χαμοῦ
καὶ λαχταρᾶς; στὰ ἠλιόφωτα νὰ ζήσεις,
στὸ πλούσιο χαροκόλι τοῦ Κσημοῦ,
ξεφαντωτῆς; καὶ σὺ θεὰ καθίσεις!

ΛΕΩΝ ΚΟΥΚΟΥΛΑΣ

(*) Ἀπὸ τὸ δεύτερο βιβλίον «Τῆς Ζωῆς καὶ τοῦ Θανάτου».

BRADY

Φυσσὰ ὁ γαρμτῆς; Ἡ δύση φλογισμένη
Τὸν κόρφο βάφει κόκκινο. Βρυχνοὶ
Στριφουγυνοῦν οἱ γλάροι ξιφιασμένοι
Στῆ λάμψη τῆς ἡμέρας τῆ στερνῆ.
Ἡ θάλασσα μουγγρίζει θυμωμένη.
Μὲ μπόρα θ' ἄβη ἡ νύχτα σκοτεινῆ
Κ' εἶν' οἱ ψαράδες ὄζω σκορπισμένοι.
Οὐτ' ἕνας τους ἀκόμα νὰ φανῆ!
Στὴν ἄκρη τοῦ μῶλου κωτισμένη
—φτωχὴ μικρὴ— μὲ φόβον περιμένει
χλωμῆ, μ' ἕνα μαρὸ στὴν ἀγκαλιά.
—Τ' ἄσπρα παννᾶκια βόρθησε, Παρθένα,
Μινώφτερα πουλιά κωνηγημένα,
Ν' ἀρθοῦνε πάλι πίσω στὴ φωλιά!

Μάρτης 1915

ΝΙΚΟΣ ΔΑΜΙΑΝΟΣ

ΤΑ ΠΡΑΜΑΤΑ ΑΛΛΑΞΑΝΕ

Ἰσαμ' ἕνα σημεῖο, τῶνισε αὐτὸ κ' ὁ κ.
Γούναρης. Ἐνωσε δηλ. πῶς τὰ πιγιά λόγια,
οἱ βραιοῖς, οἱ συκοφαντίες καὶ τὰ ἄλλα μασκα-
ραλίκια τοῦ ἀειμνήστου πολιτικοῦ παρελθόν-
τος, δὲν περνᾶνε πιά καὶ γι' αὐτὸ στὸν προ-
εκλογικὸ λόγο ποῦβγαλε ἀπὸ τὸ μπαλκόνι τῆς
Χαριωνῆς δὲν τὰ μεταχειρίστηκε. Οὔτε βρι-
σιές, οὔτε συκοφαντίες, οὔτε θὰ κάνω καὶ θὰ
δεῖξω. Λένε πῶς; αὐτὰ εἶναι καὶ στὸ χωρι-
χτήρα τοῦ κ. Γούναρη. Τόσο τὸ καλύτερο.
Μὰ κ' ὁ κ. Στράτος λ. χ., ποῦ δὲν εἶναι στὸ
χωριχτήρα του αὐτά, ἂν ἀποφάσιζε νὰ ὑ-
ποκαταστήσει τὸν κ. Γούναρη καὶ νὰ μιλήσει
ἀπὸ τὸ μπαλκόνι τῆς Χαριωνῆς, πάλι θὰ
νιγκαζότανε νὰ μὴν τὰ μεταχειριστῆ τὰ πο-
λύτιμα αὐτὰ ἠθικά του χαρίσματα, γιὰτὶ κακὸ
θὰν τοῦ φέρνανε κ' ὄχι καλὸ.

Ἀπὸ τότε ποῦ βγήκε αὐτὸς ὁ ἀπαίσιος Βε-
νιζέλος στὴ μέση καὶ πῆρε πάνω του τὸ Ἡ-
ράκλειο ἔργο νὰ μᾶς μορφώσει πολιτικῶς, νὰ
μᾶς διαπαιδαγωγήσει, ποῦ λένε, ἀρχινή-
σαμε νὰ σκεφτόμαστε ἀλλιώτικα καὶ νὰ ξεχω-
ρίζομα' ἐπιτέλους τίς σατυρολόφους ἀπὸ τὰ
ἔργα. Ἄλλοτε προροδότη! ἔσωνε ν' ἀποκα-
λέσεις τὸν πολιτικὸ σου ἀντίπαλο γιὰ νὰ τὸν
καταβαρυνθῶσαι. Σήμερα στὸ προροδότης!
θὰ σοῦ ἀπαντήσουνε προρο! ἀπὸ κίτου κ'
ἔτσι ἡ ρουκέτα σου θὰ πάει χαμένη.

Αὐτά, σὰν ἔξυπνος ἄνθρωπος, ὁ κ. Γούνα-
ρης τὰ εἶδε καὶ τὰ ξέρε. Καὶ γι' αὐτὸ ὁ λό-
γος του εἶχε κίπια σεμνότητα. Καὶ θάτανε ἀ-
κόμα πιδ σεμνὸς ὁ λόγος του καὶ θάβγαινε ἀ-
κόμα πιδ κερδισμένος ἀπὸ τὸ ρητορικὸ ἀγῶνα,
ἂν ἔδωκε καὶ κίπια πωλητικιά κ' ἂν δὲ ζη-
τοῦσε ν' ἀκούμπήσει στὸ Στέμμα γιὰ νὰ δι-
καιολογήσει τὴν πολιτικὴν του.

Αὐτὴ τὴν ιδέα εἶχε ὁ Βενιζέλος γιὰ τὸ ἔξω-
τερικὸ ζήτημα: αὐτὴ τὴν ιδέα ἔχω ἐγώ. Δι-
λέγτε καὶ ψηφίστε ὅποια βρίζετε σπουδαιότερη.
Ἔτσι θὰ βεγνε πῶς καὶ τὸν ἐαυτὸ τοῦ σέβει-
ται καὶ τὸ Λαό. Μὲ τὸ νάκουμπάει πάνου
στὸ Στέμμα καὶ νὰν τὸ παίρνει κομματάρχη
του, δείχνει πῶς δὲν τῶνισε ἀκόμα πῶς τὰ
πράματ' ἀλλάξινε καὶ πῶς ὁ Λαὸς ξέρει πο-
λυκικὰ πῶς τὸ Στέμμα μένει ὄζω ἀπὸ τὴν αὐ-
ριανὴ ἐκλογή, ὅσο κ' ἂν ἀγωνίστηκε ὁ κ.
Γούναρης; νὰν τοῦ βίλει κάλλη. Γιατὶ δυσ-
τυχῶς τίποτ' ἄλλο ἀπ' αὐτὸ δὲ ζήτησε μὲ τὸν
προχθεσινὸ του λόγον.

Α. Μ. ΜΟΙΡΑΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΓΚΕΝΖΗ

(ΤΗΣ ΓΙΑΠΩΝΕΖΑΣ ΜΟΥΡΑΣΑΚΙ ΣΙΚΙΜΠΟΥ)

Ἡ Μουρασάκι Σικιμπού εἶναι ἀπὸ τῆς φυσιογνωμίας ἐκεῖνης πού ξεχωρίζουσε στήν ἱστορία τῆς Ἰαπωνίας. Εἶναι μιὰ ἀπὸ τῆς πῶς διανοητικές γυναῖκες πού λαμπρύνανε τήν αὐλή τοῦ Μικιάδου, τὸ 10 μ. Χ. αἰώνα. Μολταῦτα δὲ γνωρίζουμε οὔτε ποῦ εἶναι τὸ ἀληθινὸ τῆς ὄνομα, οὔτε πού καὶ πότε γεννήθηκε, οὔτε πότε πέθανε καὶ οὔτε πότε εἶδε τὸ φῶς τὸ μεγάλο τῆς αὐτὸ μυθιστόρημα, πού ἔμεινε ὄχι μόνο ἓνα ἀπὸ τὰ περιφημότερα προϊόντα τῆς γυναικείας διάνοις, μὰ καὶ τὸ φιλολογικὸ γενικῶς ἀριστούργημα τῆς πέρα Ἀνατολῆς, πού ἀπαθανάτισε τὴ συγγραφίσσά του.

«Μουρασάκι Σικιμπού» εἶναι κομψὸ ψευδώνυμο πού τῆς δίνανε στήν Αὐλή. Τὸ ὄνομα Σικιμπού ἐκφράζει τὴν ἰδέα τῶν ἀναχτορικῶν τελετῶν, καὶ δόθηκε στήν ὄρασαν αὐλικῆ ἐξαιτίας τοῦ πατέρα τῆς πού εἶτανε τελετάρχης στὸ παλάτι. Ἐπειδὴ ὁμως τύχαινε κι' ἄλλες κυρίες τῆς τιμῆς νὰ βρίσκονται στήν ἴδια κατηγορία, προστέτανε γιὰ διακριτικὸ τὴ λέξη «Μουρασάκι» (μενεξέξ). Ὡστε τὸνομα Μουρασάκι Σικιμπού σημαίνει: μενεξέξ τῶν τελετῶν.

Ἡ Μουρασάκι Σικιμπού εἶταν ἑγγονὴ τοῦ ποιητῆ Κανεσουκέ, πού εἶτανε πάλι κι' αὐτὸς ἑγγονὸς ἑνὸς ἄλλου μεγάλου Γιαπωνέζου συγγραφέα, τοῦ Φουγιε-Τσουγκεῦ. Ὁ πατέρας τῆς αὐλικός, εἶταν ξακουστός ἀνάμεσα στοὺς συγκαίριτες του, γιὰ τὴν πολυμαθειὰ του. Ἡ ἀπόγονοι αὐτῆ τῶν σοφῶν, προικισμένη μὲ καταπληκτικὸ μνημονικὸ ἀνατράφηκε μὲ τὴν αὐστηρὴ ἀγωγή τῆς ἐποχῆς τῆς. Μικρούλα ἀκόμη, δταν ὁ μεγαλύτερος ἀπὸ τοὺς τρεῖς ἀδερφούς τῆς, ὁ Ναμπου-νόρι, σπούδαζε τὴν Κινέζικη ἱστορία, ἐκεῖνη καθισμένη κοντὰ του τὸν ἀφουγκράζονταν ἀπορροφηγμένη στήν ἀνάγνωσή του, καὶ ἀποτύπωνε γιὰ πάντα σὸ νοῦ τῆς ἔτι ἄκουε. Ὁ πατέρας τῆς στενοχωριοῦταν: «Τί εἶτανε; παιδάκι ἀκόμη τρυφερό, πού ἔπρεπε νὰ τρέχει ἔξω ἀνάμεσα στὰ χρυσάνθεμα τῶν κήπων, ἄλλο χρυσάνθεμο αὐτῆ, ἢ νὰ παίζῃ μὲ τῆς κοθκλες του, κι' ὄχι νὰ κάθεται ὥρες ἀλάκερες κλεισμένη στὸ σπουδαστήριο τοῦ ἀδερφοῦ τῆς! . . .» Πλὴν γλήγορα οἱ κλασικοὶ Κινέζοι καὶ οἱ ἀρχαῖοι Γιαπωνέζοι χρονικογράφοι, δὲν εἶχανε πῶς μυστικὰ γι' αὐτὴν. Ἄρχισε τότε νὰ μελετᾷ τοὺς συγκαίριτους συγγραφεῖς καὶ ποιητῆς καὶ ἀπὸ τὸ συγκέρασμα κείνο τῶν σπουδῶν γεννήθηκε τὸ ὄρος τῆς ἐκεῖνο πού εἰς Ἑθρωπαῖοι κριτικοὶ ἴσως νὰ μὴ μπορούνε νὰ αἰστανθοῦν ὄλο τὸ θέλητρό του, μὰ πού εἰς Γιαπωνέζοι μολταῦτα δὲν παύουσε νὰ τὸ θαμάζουε ὡς τὰ σήμερα.

Ὅταν ἔφτασε σὲ ὄριμη ἡλικία ἡ ποιήτρια παντρεύ-

τηκε κάποιον Νόμπο-τάκα, τῆς ἀρχαίας καὶ ἱστορικής οἰκογενείας τῶν Φουγιουάρα.

Ἡ Μουρασάκι ὁμως εἶχε τὴ δυστυχία νὰ χάσῃ πρὸ νυκτὸς τὸν ἄντρα τῆς, καὶ ἀποσύρθηκε ἀπὸ τὴν Αὐλή. Ἐκεῖ στὴ μοναξιά ἀφιέρωσε τὴ ζωὴ τῆς στήν ἐργασία καὶ στῆς μελέτες.

Μολταῦτα, ὕστερα ἀπὸ πολλὰ χρόνια τὴν ξαναφωανάξανε πάλι στήν Αὐλή καὶ τῆς κάνανε Κυρία τῆς Τιμῆς τῆς αὐτοκρατορίας Ἀκίκο, γνωστῆς μὲ τὸ βουδδικὸ ψευδώνυμο Μονέν, πού εἶτανε κι' αὐτὴ ἀπόγονοι τῶν Φουγιουάρα καὶ φημίζονταν γιὰ τὸ ἐκκεντρικὸ τῆς πνεῦμα καὶ τῆς πῶς ἐκκεντρικῆς τῆς πράξης.

Ὁ τάφος τῆς Μουρασάκι βρίσκεται στὸ Κιότο. Ἀναπαύεται ἐκεῖ, στήν ἀρχαία πρωτεύουσα τῆς Γιαπωνικῆς αὐτοκρατορίας, ἐπὺ εἶχε περάσει μέρες μὲ ἔξχα καὶ μέρες μὲ πένθος καὶ ἐπὺ ξετυλγούνται εἰς κυριώτερες σκηνές τοῦ ἀριστουργηματικοῦ τῆς ἔργου.

Ο ΓΚΕΝ-ΖΗ

Ἡ ποιήτρια ἔγραψε τὴν ἱστορία τοῦ Γκενζῆ, ἔταν εἶτανε γήρα καὶ ζῶσε στὸ ἐρημιτήριό τῆς. Μιὰ γιαπωνέζικη παράδοση μὰς τῆς παρυσιάζει, μιὰ καλοκαιρινὴ βραδεῖα, στὸν ἐξώστη τοῦ ναοῦ τοῦ Ἰοιγιάμα κοθισμένη μπρὸς στὸ τραπεζάκι τῆς, ἐνῶ κάτω τ' ἀσημένια νερά τῆς λίμνης Μπίδα ἀντιφεγγίζανε τῆς μελιχρῆς ἀχτίνες τοῦ ἐλόγιμου φεγγαριοῦ. Ἡ ποιήτρια παρατηρεῖ μὲ ἔκστασι τὸ μαγευτικὸ τοπίο. Ὅλα εἶναι βυθισμένα εἰς εἰρημικὸν ὕπνο. Ἡ γαλήνη κατακυλά ἴσαμε μέσα, ἴσαμε τὰ καταβάθα τῆς ψυχῆς τῆς καὶ μὲ ἦτοχο καὶ ἐμπνευσμένο καλέμι, χαράζει ἓνα ἀπὸ τὰ ὠραιότερα κεφάλαια τοῦ ἔργου τῆς.

Ἡ ἱστορία τοῦ Γκενζῆ (Γκενζῆ Μονοκατάρτι) ἀποτελεῖται ἀπὸ δυὰ μέρη καὶ 54 κεφάλαια, πού στὴ γιαπωνέζικη ἐκδοσι ἀντιπροσωπεύουσε 4234 σελίδες. Ἡ ἐκδοσι αὐτὴ ἀφιερώνει 80 σελίδες στήν ἀπαρίθμηση τῶν προσώπων, αὐτοκρατόρων, πριγκίπων, αὐλικῶν, ἱερέων κ.λ.π. πού λαβαίνουν τοῦτο ἢ κείνο τὸ μέρος στήν ἱστορία. Στὸ πρῶτο μέρος (1—44 κεφ.) μὰς δηγιέται τὴ ζωὴ τοῦ πρίγκηπα Γκενζῆ, δηλαδὴ ἔλη τὴ σειρά τῶν ἐρωτικῶν του περιπετειῶν. Τὸ δεῦτερο ἀφρορᾷ ἓνα νόθο γιὸ τοῦ Γκενζῆ, τὸν πρίγκηπα Κάουρου. Χρειαζέται ὀλόκληρος τόμος γιὰ νὰ τ' ἀναλύσῃ κενεῖς τὸ γιγάντιο καὶ πολὺπλοκο τοῦτο ἔργο, πού κάτω ἀπὸ τὴ θαυμάσια περιγραφή τοῦ κάθε πράματος πού ἡ Φύσις, ἡ Κοινωνία, ἡ Αὐλή μπορούσε νὰ προσφέρῃ σὲ μιὰ ρωμντικὴ ποιήτρια, βλέπουμε νὰ ξεπροβέλλῃ λουσμένο μὲ πλῆθος φῶς, γύρω ἀπὸ τὴν κεν-

τρική φυσιογνωμία ενός λεπτού και τρυφερού Δόν Ζουάν, ένας κόσμος γυναίκες μορφές, που ή φυσιογνωμία τους και ο χαρακτήρας τους μάς ξεσκαπάζεται με χίλια έπεισόδια.

Να, σε γενικές γραμμές το κύριο θέμα της ιστορίας. Ο Γκενζή είναι γιός ενός αυτοκράτορα και μιας ευνοουμένης οδάλισκας, Κίρι-Τσοουμπο-τό-Κόι. Αυτή είναι κόρη ενός ύπουργου, αλλά δεν ανήκει στην πατριά των Φουγιγούαρα. Με την όμορφιά της, την ήμεράδα και την ταπεινότητα της κερδίζει την αγάπη του μονάρχη, μα για τουτό προκαλεί τη ζηλοτυπία και το φτόνο των άλλων γυναικών του χαρεμιού, που δεν αφήνουν ευκαιρία για να την περιπαίξουν, να την βλασάνουν με χίλιους δύο εξευτελισμούς, να την πικράνουν με κάθε τρόπο. Η ευαίσθητη κόρη δεν αντέχει στα φαρμακερά τους βέλη. Άρρωσταίνει και πεθαίνει. Άφηνει ένα παιδί μόλις 3 χρονών. Ο νέος πρίγκηπας, που ο θλιμμένος αυτοκράτορας λαβαίνει στην προστασία του και φροντίζει για την ανατροφή του, μες στο ίδιο του το παλάτι, αυξάνει σε κάλλος κ' ευπρέπεια. Παιδιά ακόμα είναι ξεχωριστή φυσιογνωμία μες στην Αύλη. Οι γύρω του τον ονομάζουν «Χικαρου Γκενζή-τό-Κίμι» (ο λαμπρός πρίγκηπας Γκενζή). Όταν πάτησε τα 12 χρόνια, ο πατέρας του Αυτοκράτορας τον παντρεύει με την Άσί-νέ-Ουέ, κόρη ενός ύπουργου του. Μα ο Γκενζή δεν αγαπά τη γυναίκα του, που και μεγαλύτερη απ' αυτόν είναι στην ηλικία, και που, το κυριώτερο, δεν την εδιάλεξε ο ίδιος. Από πολύν καιρόν αυτός είχε ρίξει τις ματιές του στη Φουγι-Τσοουμπο, μια νέα οδάλισκα, που ο αυτοκράτορας είχε πάρει στο χαρέμι του, επειδή του θύμιζε την άμοιρή του Κίρι-Τσοουμπο, τη μητέρα του νέου Γκενζή. Ο νέος δεν μπορεί να πνίξει το σφεδρό του πάθος. Κουνηγὰ με τις ματιές του την ώραία οδάλισκα, την περιζώνει με στεναγμούς με λόγια γεμάτα περιπάθεια, της παίρνει το νού. Του παραδίνεται. Από τον ένοχο αυτόν έρωτα γενιέται ένα παιδί, που ο αυτοκράτορας το νομίζει δικό του. Όταν μάλιστα παρατήθηκε για χάρη του μεγαλύτερου αδερφού του Γκενζή, πύχε κάνει μ' άλλη γυναίκα, του όρισε διάδοχό του το παιδί κείνο. Στο άναμεταξύ πεθαίνει η Άσί-νέ-Ουέ και ο Γκενζή παντρεύεται μιάν άνηψιά της Φουγι-Τσοουμπο, τη Μουρασάκι-νέ-Ουέ κόρη ιδανικής καλλονής. Μα ούτε ή απόχτηση του τέλειου, μπορεί να μετριάση την άστασία του. Τα γλυκά μάτια της Όμπόρο Ξουκιγιά, μιας οδάλισκας του νέου αυτοκράτορα, τον τρελλαινουν. Την παρασκοτίζει. Το μαθαίνει ο μονάρχης και τον εξορίζει. Μα δεν περνά πολὺς καιρός κι' ανεβαίνει στο θρόνο των Μικάδων ο γιός του. Γυρίζει στην Αύλη, όπου ο νέος αυτοκράτορας τον ονομάζει πρωθυπουργό του και τον περιβάλλει με άπειρες τιμές.

Τότε ή Μουρασάκι νέ-Ουέ, που ο άντρας της μ' όλη την έλκρησή του χαρακτήρα της δεν έπαψε να την αγαπά, πεθαίνει ξαφνικά. Άπελισμένος ο Γκενζή φεύ-

γει μακριά απ' την κοινωνία και άσκητεύει στην έρημιά, όπου και πεθαίνει σε ηλικία 51 χρονών.

Αυτή είναι με λίγα λόγια ή υπόθεση του πρώτου μέρους που είναι και το πιο ενδιαφέρον του έργου.

Ίσως να πη κανείς πως ή διήγηση αυτή άπεικονίζει μια κοινωνία λίγο άνήθικη. Καμιά άμφιβολία δε χωρεί για αυτό. Άλλά δεν πρέπει να κρίνουμε το έργο, απ' αυτά τα όλίγα γεγονότα που εκθέσαμε με συντομία. Η Μουρασάκι Σικιμπού, κόρη, σύζυγος, μητέρα άκηλίδωτη, θέλησε να ύψωση επάνω στο φιλολογικό επίπεδο μια τέλεια εικόνα της εποχής της. Δεν άπόκρυψε λοιπό το γενικό χαρακτήρα των ήθων που έδλεπε γύρω της. Δεν είναι λιγότερο άληθινό πως με τη λεπτότητα του πνεμάτος της, όπως και με τη γοητεία και την εδπρέπεικ του ύφους της, κατόρθωσε να περιγράψη τις παραδοξότερες περιπέτειες και τις ψυχικές διάθεσες του ανθρώπου της εποχής της, με όλως διόλου γυναίκα άδρότητα, ώστε στις σελίδες του κολοσιαίου αυτού έργου, όπως πολὺ δίκαια λέγει ο Άστον (Hist. of. Jap. Lit. p. 98) «με δυσκολία να μπορεί να βρεθῆ μια φράση που να φέρνη το χρώμα της ντροπής στα μάγουλα μιας άθώας κόρης.»

Άπ' όλο το έργο δημοσιεύουμε τρία έκλεκτά κεφάλαια.

ΑΡΡΩΣΤΙΑ ΚΑΙ ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΚΙΡΙ-ΤΣΟΥΜΠΟ

Δε θυμύμαι καλά-καλά ποιά εποχή, στο πλούσιο χαρέμι του παλατιού ζούσε μια οδάλισκα, που όσο κι αν είταν από ταπεινή καταγωγή, ο Μικάδος της έδειχνε ξεχωριστή αγάπη. Όλες οι άλλες που ήρθαν στην Αύλη με την ιδέα, ή κάθε μια να γίνη ή «προτιμημένη», λύσσαζαν απ' τη ζούλια. Κι' αυτές ακόμα οι Κόι, οι ταπεινότερες του χαρεμιού, που ποτέ δεν είχαν την έλπίδα ν' άποχτήσουν τη βασιλική ευνοια, δε δείχνανε λιγότερο φτόνο. Δεν άφιναν να τους φύγη καμιά ευκαιρία που να μὴν τηνε κατηγορήσουν, και να μὴν έρρεθίζουν εναντίο της τους αδλικούς.

Φαίνεται πως για αυτήν την αιτία, ή δυστυχισμένη άρρώστισε. Έχασε το χρώμα της κ' έσθυσε σαν τί λυχνάρι που του σώνεται το λάδι. Άπεφυγε τον κόσμο, το φως της μέρας, και με βαρεία καρδιά άποτραβότανε στα βάθη του χαρεμιού και κει κρυφά άφινε έλευτερα να κυλάνε τα δάκρυά της. Τώρα όμως ο αυτοκράτορας έδειχνε σ' αυτή μεγαλύτερη τρυφερότη και σπλαχνιά, και χωρίς να δίνη προσοχή στις κατηγορίες των άλλων γυναικών, την αγαπούσε άκόμη περισσότερο, τόσο που ή αγάπη του μπορούσε να γενή παρσό δειγμα στους κατοπινοὺς.

Την άνειξη κείνης της χρονιάς, ή Κίρι Τσοουμπο έπεσε στο κρεβάτι. Ζήτησε από το μονάρχη να την άφήση να πάη στο χωριό της. Ο αυτοκράτορας δε θέλησε να κούση τέτιο λόγο. Της έπε με λόγια τρυφερά, πως δεν είταν δά τόσο σοβαρή ή άρρώστια της, πως να! λίγη άδυναμία είχε μοναχά που γλήγορα θα περνούσε με τις φροντίδες των πιο καλών γιατρών του. Ός τόσο ή κατάσταση της χειροτέρευε όσο πήγαινε και ή μη-

τέρα της επανάλαβε με δάκρυα την παράκληση και τέλος ο μονάρχης, όσο κι' αν τοῦδινε αὐτὸ μεγάλη πίπρα, ἔδωσε τὴ συγκρατήθεή του. Θὰ φεύγαν τὸ πρωί.

Τότες γιὰ ν' ἀφήσῃ πίσω, ἢ ἀμοιρῆ, τὴ θύμησή της, δὲ θέλησε νὰ πάρῃ μαζί της τὸ παιδάκι της, ποὺ εἶταν βασιλικὸς γόνος. Ἐφευγε ἀπ' τὸ παλάτι ἀφήνοντας πίσω τὸ πολιτικώτερο ποὺ εἶχε στὴ ζωὴ της, τὸ σπλάχνο της, γιὰ εὐγνωμοσύνη. Ὁ αὐτοκράτορας εἶταν ἀπαρηγόρητος. Ἐλεγε μὲ βαθύ πόνον μέσα του :

— Τώρα ποὺ θὰ φύγῃ τί θ' ἀπογίνῃ ; Πιός θὰ τὴν κοιτάξῃ ; . . .

Τὴν πρκατηροῦσε, αὐτὴ ποὺ μιὰ φορὰ ἔλαμπε ἀπ' τὴν ὁμορφιά, νὰ κοίτεται τώρα χλωμὴ σὰ μαρμαμένο χρυσάνθεμο και ράγιζε ἡ καρδιά του. Ἐκείνη ἔβαζε μεγάλη προσπάθεια νὰ συγκρατηθῇ και τοῦ μιλῶσε εὐθυμῶς, σὰ νὰ μὴ αἰστανότανε τὸν παραμικρότερο πόνον. Ἐκεῖνος τὲνοιθε αὐτὸ και τὴς μιλοῦσε μὲ ἀπειρὴ τρυφερότητα. Τὴς εἶπε :

— Ἐδῶ χωρίζεται ὁ δρόμος μας. Ὅμως ποτὲ δὲν πιθυμῶσα νὰ προχωρήσῃς δίχως νάμαι πλάι σου. Ἐτσι λοιπὸν μ' ἀφήνε ;

Ἐκείνη ἀπάντησε μὲ στίχους :

— « Τί κρίμα

» ποὺ αὐτὸς ὁ δρόμος μᾶς χωρίζει.

» Εἶταν γραφτό !

» Κι' ἔμωσ ἤθελα νὰ περάσω

» Τούτῃ τῆ ζωὴ μαζί σου. »

Τὸτε ξέθαρρα, μὰ ἡ τρεμουλιαστὴ φωνὴ της και ὁ κομμένος της ἀνασαμὸς, ἐπρόδωναν τὴν ψυχικὴ της ἀγωνία. Εἶταν φανερό πὼς ὑπόφερε πολύ. Ὁ αὐτοκράτορας δὲν μπόρεσε νὰ βιστάξῃ περισσότερο. Ἡ καρδιά σφίγγουνταν. Ἐδωσε διαταγὴ στοὺς ἱερεῖς ν' ἀρχίσουνε, οὐτὴ τὴν ἴδια ὥρα, τοὺς ἐξερκισμούς, ὑστερα τὴ χάρειψε γιὰ τελευταία φορὰ και ἀποσύρθῃκε στὰ δωμάτια του. Ἐτσι ἔπως εἶταν ἔπεσε στὸ κρεβάτι. Αἰστανότανε βάρυς στὸ στήθος, σὰ νὰ τὸν εἶχε πλακώσει βουνό, κι' ὁ ὕπνος δὲν ἐρχότανε στὰ βλέφαρά του. Κάθε στιγμὴ ἔστελνε νὰ τοῦ φέρουν νέα της. Λίγο ὑστερα ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα, φτάνει ἕνας ἀγγελιοφόρος κατ'εὐφροσύνη.

— Ἡ κυρία ξεψύχησε, εἶπε.

Ὁ αὐτοκράτορας ἔμεινε ξερός. Μὲ τ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα, μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα, μὲ τεντωμένα τὰ χέρια, φαινόταν σὰ νὰ τὸν εἶχε χτυπήσει ἀστροπελέκι. Τὸ παιδί, ποὺ δὲν εἶταν σὲ ἡλικία νὰ καταλαβαίνει τί γίνονται, ἔτρεχε στὰ δωμάτια και στοὺς διαδρόμους και ζήτησε μὲ κλάματα νὰ πάῃ κοντὰ στὴ μάνα του. Ὅλοι οἱ αὐλικὸι συγκινημένοι ἀπὸ τὸ θέαμα δακρῶζανε. Μὰ τί μπορούσανε νὰ κάνουν μὲ τὰ κλάματα ; Βλάνε τὴ νεκρὴ στὸ φέρετρο, σύμφωνα μὲ τοὺς βουδδικὸς κανονισμούς. Κάθε χωρισμὸς εἶναι θλιβερός, μ' αὐτὸς εἶτανε μοναδικός.

Ἡ μητέρα ἀκολούθησε τὴν κηδεῖα. Ἦθελε νὰ καθίσει αὐτὴ στὴν ἴδια φωτιά ποὺ θὰ καίτανε και ὁ νεκρός της κόρης της. Ἄλλες κυρίες τὴς Αὐλῆς τὴ φύ-

λαγαν ἀπὸ κοντὰ. Τὴ συνδέσανε μ' ἀμύξι ὡς τὸ κοιμητήριο τὴς Ἀταγκό, και καθέναν μπερεὶ νὰ φανταστῇ πόση εἶταν ἡ θλίψη τὴς ἀμειρης μητέρας, στὴν περίσταση κείνη ποὺ ἔλος ὁ κόσμος εἶταν θλιμμένος. Ὅσο ἀκόμα βρισκότανε κεὶ τὸ σῶμα, ἔλει θαρροῦσανε πὼς ἡ δύστυχη γυναίκα δὲν εἶχε φύγει ἀπὸ κοντὰ τους, και πιστεύανε πὼς νὰ, μιὰ θ' ἀνοίξῃ τὰ μάτια της και θὰ βρεθῇ πάλι ἀνάμεσά τους ἡμερῆ, και γελαστὴ σὰν πρῶτα. Μὰ δταν ἔγεινε πιά στάχτη, τότε νοιώσανε πὼς εἶχε φύγει γιὰ πάντα, πὼς δὲν εἶχανε πιά μαζί τους...

Ἦερασε κάμποσος καιρός. Ὁ ἀνεμὸς τοῦ χυνόπουρου ἀρχισε νὰ φυσᾷ και νὰ γίνεται πιὸ δυνατὴ ἡ φύγγρα τὴς νύχτας. Μὰ στὴ θύμηση τοῦ αὐτοκράτορα ἡ εἰκόνα τὴς ἀγαπημένης του ἔμεινε πάντα ζωντανή. Ἐστειλε στὴ μητέρα της μιὰ κυρία τὴς τιμῆς. Αὐτὴ ἀναχώρησε τὴν ὥρα ποὺ τὸ φεγγάρι ἔλουζε τὴ γῆ μὲ τὸ λαμπρὸ του φῶς. Ὁ αὐτοκράτορας κάθησε και βυθίστησε σὲ πένθιμους λογισμούς, μὲς στὸ φεγγεβόλημα κείνο. Τέτοιαν ὥρα, ἂν εἶταν καμμιά γιορτὴ στὸ παλάτι, ἢ διαλεχτὴ τὴς καρδιάς του θάπαιζε τὴν ἀρπα μὲ τέτοια θαυμάσια τέχνη, ὅσο καμμιά ἄλλη στὴν αὐλὴ του. Καὶ τὸ μικρότερό της σκέρτσο εἶχε τὴ χάρη ποὺ μάγειε ἔλο τὸν κόσμο. Καὶ ὁ πιὸ ἀσήμαντες λόγος της εἶταν ὁ λαμπρότερος και ξεχώριζε ἀπὸ κάθε τι μεγάλο ποὺ θάλεγαν οἱ ἄλλες. Θυμότανε μιὰ μιὰ ἔλες τὴς χάρες της, π'ὄ συμπληρώνανε τὴν καλλονὴ της, και μέσα ἀπὸ τὰ δάκρυα ποὺ πλῆμμυρῶζανε τὰ μάτια του, θάρρεβε πὼς ἔβλεπε στὴ σκετεινιά ἀκόμα μπρός του τὴ μορφή της.

Στὸ ἀναμεταξὺ ἡ κυρία τὴς τιμῆς ἔφτασε στὸ σπίτι τὴς γριάς μητέρας και προτοῦ σπρώξῃ τὴν πόρτα, σκαύπισε τὰ δάκρυά της. Ἡ γριά ζούσε μοναχὴ. Μιὰ καλὴ γυναίκα, ποὺ εἶχε διορίσει ὁ αὐτοκράτορας, τὴν ὑπηρετοῦσε. Εἶταν κεσμένη στὸ κρεβάτι ἀπὸ τὰ γερατειὰ και τὴς θλίψεις. Ἀγρία χέρτα σκέπαζαν τὸν κῆπο, ποὺ τὰ δέρνανε οἱ ἀνεμοὶ, και τὸ φεγγάρι, ὁ μόνος σύντροφος τὴς ἐρημικῆς οὐτῆς κατοικίας, τὴς εἶνε φωτίζοντάς τη μὲ τὴς ἀχτίνες του, τὴν πένθιμη δῆψ ἀπέραντου κοιμητήριου. Ἡ μητέρα γύρισε και καίταξε τὴ μορφή τὴς κυρίας τὴς τιμῆς και τὴ γνώρισε στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ. Ἡ συγκίνηση φούσκωσε τὴν καρδιά της και δὲν μπορούσε στὴν ἀρχὴ νὰ προφέρῃ λέξη. Τέλος εἶπε :

— Τί καλὸς ποὺ εἶναι ὁ αὐτοκράτορας νὰ μοῦ στέλνῃ ἕναν ἀνθρωπὸ του ὡς ἐδῶ στ' ἀγκάθια και στὴν ἐρημιά !...

Δὲν μπόρεσε νὰ προχωρήσῃ. Τ' ἀναφυλλητὰ τὴν ἐπνιγαν.

ΣΥΝΟΜΙΑΙΑ ΜΙΑΣ ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΗΣ ΒΡΑΔΙΑΣ : Η ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

Εἶτανε ἕνα βράδι τοῦ χειμῶνα. Ἡ βροχὴ και τὸ κρύο δὲ σταματοῦσε ἀπὸ μέρες και οἱ διάδρομοὶ τοῦ παλατιοῦ μένανε σχεδὸν ἔρημοι. Καὶ σ' αὐτὸ ἀκέρμα τὸ διαμέρισμα τοῦ Γκενζῆ, ποὺ πάντα εἶταν τὸ ζωηρότερο

ἀπὸ τ' ἄλλα, βασίλευε ἴσχυια. Αὐτὸς σκυμμένος μπρὸς στή λάμπα του εἰσβίβει. Σὲ λίγο σηκώθηκε κ' ἔβγαλε ἓνα μᾶτσο γράμματα, ἀπὸ κάποιο συρτάρι. Ὁ Τόνο Τσοῦγιο, ὁ κουνιάδος κ' ἐπιστήθιος φίλος του, ἔδειξε ζωηρὴ ἐπιθυμία, νὰ ρίξῃ πάνου σ' αὐτὰ μιά ματιὰ.

— Μπορεῖς νὰ διαβίσης μερικά, εἶπε ὁ Γκενζή. Μὰ εἶναι κάτι ἄλλα πού δὲν μπορῶ νὰ σ' τὰ δείξω. Εἶναι κείνα ἴσα-ἴσα πού ζητῶ. Οἱ κοινὲς ἐπιστολὲς δὲ μ' ἐνδιαφέρουνε. Κείνες πού ἀξίζουνε τὸν κόπο νὰ διαβαστοῦν εἰν' αὐτὲς πού, λόγου χάρη, ἐκφράζουνε μιά φλογερὴ ζηλοτυπία ἢ τὴ γλυκεῖα χάυνωση τοῦ δειλινού.

Μὰ στὴν ἐπιμνήν τοῦ φίλου του, τὸν ἄφησε νὰ τὶς διαβίξῃ ὅλες. Δὲ θᾶταν βέβαια γράμματα ὅπως διόλου μυστικά, ἀφοῦ τάφηνε μέσα σ' ἓνα κοινὸ ἐπιπλο. Τᾶλλα τὰ ἔκρυβε μὲ προσοχὴ—κι' αὐτὰ δὲ φαινόντουσαν νάναί τέτλια.

— Τί ποικιλία, ἔλεγε ὁ Τόνο Τσοῦγιο.

Καὶ ζητοῦσε νὰ μαντέψῃ κείνες πού τάγραφαν. Γιατὶ εἶτανε ἀνυπόγραφα ἢ εἶχανε γιὰ ὑπογραφή κομψὰ ψευδώνυμα.

— Αὐτὸ εἶναι τῆς τάδε... Αὐτὸ τῆς δεῖνα... ἔλεγε κάθε πού διάβιζε ἓνα γράμμα.

Κάποτε πετύχαινε, ἄλλοτε στεκόταν καὶ βασάνιζε τὸ νοῦ του. Ὁ Γκενζή χαμογελοῦσε. Κρατοῦσε σιωπὴ καὶ μόνο κάπου-κάπου ἔλεγε ἓνα λόγο.

— Μὰ καὶ σύ, εἶπε ξαφνικά στὸ φίλο του, πρέπει νάχῃς καμιά τέτοια συλλογὴ. Δὲ θὰ μ' ἀφήσης νὰ τὴ δῶ; Τότε ὅλα τὰ συρτάρια μου θάναί στὴ διαθέτῃ σου.

— Ω! Φίλε μου! ἀπάντησε ὁ Τόνο Τσοῦγιο. Θαρρῶ πὼς τὰ δικὰ μου δὲν ἔχουνε γιὰ σένα κανένα ἐνδιαφέρο... Ἄ! Γκενζή, Γκενζή! Ἀνακάλυψα τέλος πάντων, πὼς εἶναι δύσκολο νὰ βρῆς σ' αὐτὸν τὸν κόσμο γιὰ γυναῖκα πού νὰ μπορῆς νὰ πῆς γι' αὐτὴν: «αὐτὴ εἶναι ἢ καλλίτερη ἀπ' ὅλες. Ναι, ἢ «τέλεια» γυναῖκα» Εἶναι πολλὲς μὲ μέτρια αἰσθητικὴ πού εἶναι προθυμὲς νὰ γράψουνε ἓνα γράμμα καί, σύμφωνα μὲ τὴν περίστασι, ἀρκετὰ ἐπιτιγείεις στὴν ἀπάντησι. Μὰ πόσες μπορεῖς νὰ παραδεχτῆς πὼς σοῦ μιλοῦν μὲ εὐλιχρίνεια; Εἶναι θλιβερό νὰ τὶς βλέπῃ κανεὶς νὰ μεταχειρίζονται ἓνα χάρισμα πού τὶς προίκισε ἢ Φύσι, τὴν ὁμορφιά τους ἢ τὸ πνεῦμα τους, γιὰ νὰ προκαλοῦν ἀκαταπαυτα τοὺς ἄλλους. Εἶναι ἄλλες πού εἰ γονεῖς τους εἶναι πολὺ περήφανοι καὶ τὶς κρατοῦνε πάντα κάτου ἀπ' τὴν αὐστηρὴ ἐπίβλεψή τους. Ὅσο βρίσκονται πίσω ἀπ' τὰ παραπετάσματα τῆς κμαρᾶς τους, μποροῦν νὰ κάνουν ἐντύπωση στὴν καρδιά τοῦ ἀντρός, πού δὲν τὶς ἔχει παρὰ ἐξέκωχ. Συχνὰ θὰ εἶναι νέες ἐράσιμες. Συχνὰ ἐπίσης θὰ βγοῦνε ἱκανὲς στὴ τέχνη τῆς ἡδονῆς. Μὰ οἱ φίλοι τους θ' ἀποκρύψουνε τὰ ἐλαττώματά τους, ἐνῶ θὰ βγάλουνε στὴ φόρα τὶς ἀρετὲς τους. Πὼς νὰ τὶς κρίνῃς δίχως νάχῃς μιά ἐνδειξί, πού νὰ μαρτυρεῖ ὅτι τὰ ἐγκώμια δὲν εἶναι ψεύτικα; Ἄν πάλι τὰ πιστέψουμε ἀνεξέτηστα, δὲ θ' ἀργήσουμε ν' ἀπογοητευτοῦμε.

Καὶ ὁ Τόνο Τσοῦγιο σταμάτησε ξίφνου ἀπὸ φόβο μὴν ἄφησε τὴ γλώσσα του νὰ πῆ πολλά. Ὁ Γκενζή χαμογελοῦσε. Συλλογιζότανε μερικὲς ἀνάλογες παρατήρησεις, πού εἶχε κάμει κι' αὐτὸς στὸν ἐκυτό του.

— Ὅμως, εἶπε, παίζει καλά καθεμιά τὸ μέρος τῆς.

— Ω! Βέβαια! Ἀλλιῶτικα, ποίος μποροῦσε νὰ γελαστῇ; Ὑπάρχουνε ἐπίσης λίγες τόσο ἀχαρες πού δὲν ἀξίζουνε τὴν παραμικρὴ προσοχὴ, κι' ἄλλες ἀρκετὰ ὑπέροχες πού τραβοῦνε ἀνεπιφύλαχτο τὸ θαυμασμό. Κείνες πού γεννηθήκανε σὲ ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια τριγυρίζουνται ἀπὸ φίλους πού κρύβουνε τ' ἀδύνατα σημεῖα τους, μὲ τρόπο τέτοιο πού φανερώνουνται στὰ μάτια τοῦ κόσμου τέλειες. Μόνο στὶς γυναῖκες τῆς μεσαιᾶς τάξης, πού εἶναι πιὸ ἐλεύτερες νὰ δείξουν τὴν πρωτοτυπία τους, μποροῦμε κάπως νὰ διακρίνομε τὰ ψεγάδια τους. Ὅσο γιὰ κείνες τῆς χαμηλῆς τάξης οὔτε νὰ ἐνασχοληθοῦμε ἀξίζει.

(Ὁ Γκενζή, π.ὲ ἢ πρώτῃν πείρᾳ τοῦ φίλου του τότε διασκεδαζει, εἶναι ἔτοιμος νὰ τὸν ἐρωτήσῃ σὲ ποιά κατηγορία θὰ κατατάξῃ τὶς γυναῖκες πού πέφτουνε ἀπὸ μιά ἀψηλὴ κοινωνικὴ θέση, ἢ κείνες πάλι πού ἀπὸ ἀσημες γίνονται μονομιᾶς ἀριστοκράτισες, δταν δυὸ ἄλλοι εὖλομοι φίλοι, ὁ ἓνας διευθυντῆς τοῦ Γραφείου τῶν Αὐτοκρατορικῶν Σταύλων καὶ ὁ ἄλλος ὁ Ὑπουργὸς τῶν Τελετῶν, μπαίνουνε στὸ δωμάτιο καὶ λαβαίνουν μερὲς κι' αὐτοὶ στὴ συζήτησι. Καὶ ἢ ψυχολογικὴ κεινὴ συνεμιλία, πού χρωματιστικε μὲ διαφορὲς προσωπικὲς ἀνάμνησεις, βασίτηξε ὡρες πολλῆς, καὶ τέλος, οἱ τέσσερις νέοι καταλήξανε νὰ βεβαιώσουν ἔτι: γιὰ νὰ πῆς πὼς ἔχεις μιά γυναῖκα «ἰδανικὴ» πρέπει νὰ παντρευτῇ—μιά θεὰ τοῦ οὐρανοῦ. Καὶ γέλιο ξεκαρδιστικὸ ἐκλείσει τὴν περιεργὴ συζήτησι.)

Ο ΓΚΕΝΖΗ ΒΑΛΕΠΕΙ ΓΙΑ ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ ΤΗ ΜΟΥΡΑΣΑΚΙ-ΝΟ-ΟΥΕ (σ' ἓνα μοναστήρι, πάνου στὸ βουνὸ Χιγκάσε, ὅπου εἶχε κάει γιὰ νὰ κινή ἐξορκισμούς, γιὰ τοὺς πυρετοὺς πού τότε βασάνιζανε).

Εἶτανε καλοκαίρι, πού οἱ μερὲς εἶναι μεγάλες. Ἐπειδὴ ὁ Γκενζή στενοχωριόταν μὲς στὸ μοναστήρι, πῆρε κατὰ τὸ δειλινὸ, τὸν πιστό του Κερεμισοῦ, καὶ βγήκε δξω. Προχώρεσαν ἴσα μ' ἓνα χτίριο πούτανε μέσα σ' ἓναν κήπο, καὶ πού τὸν περιτριγύριζε φράχτης ὄχι πολὺ ἀψηλός. Σταθήκανε ἐκεῖ καὶ κοίταζαν μέσα, ἔτσι γιὰ νὰ σκοτώσουν τὸν καιρὸ τους. Ξαφνικά, στὴ δυτικὴ πλευρὰ τοῦ χτιρίου βλέπουνε μίαν ἱερωμένη πού πρόσφερνε θυσία σ' ἓνα ἀγαλμα τοῦ Β. Ὀῦδα. Ὑψωνε, κεινὴ τὴ στιγμῇ, τὸν πέπλο τοῦ Θεοῦ κι' ἀκούμποῦσε στὰ σκυρωμένα πόδια τοῦ φρεσκοκομμένα λουλούδια. Ἐστερα στάθηκε στὰ προπόλαια καὶ μπρὸς σ' ἓνα ἀναλόγιο, ἀνοίξε μιά σουτρα βουδδικὴ κι' ἀρχισε νὰ τὴ διαβάξῃ μευρμουριστά.

Θᾶταν ὡς σαράντων χρονῶν. Εἶχε πάνω τῆς κάτι τὸ ξεχωριστό. Εἶχε σῶμα λιγερὸ καὶ χιονάτο δέρμα. Τὰ κομμένα τῆς μαλλιά δὲν ἀφαιρούσανε τίπιτα ἀπὸ τὴν καλλονὴ τῆς. Δυὸ ἀκόλουθες, μ' ὡραία πρόσωπα,

τήν υπερειούτανε. Πολλά παιδιά παίζανε με γέλια και χαρωπά ξεφωνητά, μπαινοβγαίνοντας απ' τὸ ναό. Ἀνάμεσα σ' αὐτὰ εἶτανε μιὰ μικρὴ κόρη, ὡς δώδεκα χρονῶν ἢ λίγο παρὰ πάνω. Φοροῦσε ἀσπρο μεταξωτὸ φόρεμα, πεῦτανε ζωγραφισμένο μ' ὠραία κίτρινα κλαδιά και χρυσάνθεμα. Δὲν ἔμοιζε μὲ κομμιά ἀπὸ τὶς ἀκόλουθες, εὔτε μὲ κανένα ἀπ' τὰ παιδιά τὰ ἄλλα, μὰ ξεχώριζε μὲ τὴ θυμασία καλλονῆ της. Τὰ μαλλιά της ἀνέβαιναν κυματιστὰ και δένονταν πίσω ψηλὰ σὲ σκέδιο βεντάλιας. Μὰ τὰ μάτια της εἰντούσαν κόκκινα φωτιά. Ἡ ἱερωμένη, σήκωσε λίγο τὸ κεφάλι και τὴ ρώτησε :

— Τί ἔχεις; Μάλλωσες πάλι μὲ κανένα παιδί;

Ἡ Γκενζή βλέποντας τώρα τὸ πρόσωπο τῆς ἱέρειας, εἶδε πόσο ἔμοιαζε μὲ τὴ μικρὴ, κ' ἔκανε τὴ σκέψη πὼς θάτανε κόρη της.

Ἡ μικρούλα ἀπάντησε μὲ παράπονο στὴν παρατήρηση τῆς ἱέρειας.

— Ὁ Ἰνούκι, εἶπε, ἀνοιξε τὸ κλουβὶ κι' ἄφησε νὰ φύγῃ τὸ μικρὸ μου σπουργιτάκι.

Μιὰ ἀπ' τὶς ἀκόλουθες πετάχτηκε και εἶπε μὲ θυμὸ :

— Μ' αὐτὸ τὸ καλόπαιδο δὲν ἔννοει ν' ἀφήσῃ ἡσυχὸν τὸν κόσμον. Ποῦ πῆγε τὸ σπουργιτάκι τώρα; Τὸ καιμένον! Καὶ πὼς εἶχε μεγαλώσει αὐτὲς τὶς μέρες! Τώρα ἂν τὸ βρῆ κανένα γεράκι;...

Ἡ ἱέρεια εἶπε στη μικρὴ μὲ μαλακὴ αὐστηρότητα.

— Ἐέρεις πὼς κάνεις πολλὲς ἀνοησίες, παιδί μου; Δὲ σκέφτεσαι καθόλου πὼς ἀπ' τὴ μιὰ μέρα ὡς τὴν ἄλλη, μπορεῖ ν' ἀφήσῃ τὴ ζωὴ. Δὲ συλλογίζεσαι ἄλλο, παρὰ τὸ σπουργιτάκι σου, ἐνῶ τόσες φορές σοῦ εἶπα πὼς εἶναι ἁμαρτία νὰ τὸ κρατᾷς αἰχμάλωτο... Πάμε!

Ἡ μικρούλα προχώρησε μὲ θλιμμένο πρόσωπο. Ὁ Γκενζή τὴν κρατηροῦσε μ' ἐνδιαφέρο. Τὰ βλέφαρά της σὰ νὰ τάχε σκεπάσει σκοτεινὸ σύννεφο. Τὸ μέτωπό της εἶτανε μαγευτικὸ και τὰ μαλλιά της χαριτωμένα. Ὁ νέος ἔρριχνε τὶς ματιές του πάνω της και συλλογιζόνταν, πὼς θὰ εἶταν ἀργότερα πῶς ἡμορφῆ. Ἐμοιαζε πολὺ μ' ἕνα πρόσωπο, πὼς μιὰ φορὰ τοῦ εἶχε δώσει τὴν καρδιά του και πὼς τώρα ἡ θύμησή του τοῦ φερνε δάκρυα στὰ μάτια!

Ἡ ἱέρεια χαῖδευσεν τὰ μαλλιά της μικρῆς και τῆς ἔλεγε:

— Ἐχεις τόσο ὠραῖα μαλλιά κι' ὅμως δὲ θέλεις νὰ σὲ χτενίζουνε. Πόσο λυπᾶμαι ὅταν συλλογιζομαι πὼς εἶσαι ἀκόμα παιδί. Στὴν ἡλικία σου ἄλλα παιδιά διαφέρουνε πολὺ ἀπὸ σένα. Ὅταν εἶτανε δώδεκα χρονῶν ἡ μακαρίτισσα ἡ μητέρα σου, εἶχανε νὰ κάνουνε μὲ τὴ φρονιμάδα της. Καὶ συλλογιζομαι μ' ἀνησυχία, ἂν ἀφήσω ξαφνικὰ τὸν κόσμον, τί θὰ μ' ἀπογίνῃς...

Ἄρχισε νὰ κλαίῃ μὲ ἀναφυλλητό. Στὴ θέα αὐτὴ δὲν μπορέστε εὔτε ὁ Γκενζή ν' ἀνθέξῃ ἀπ' τὴ συγκίνηση. Ἡ μικρούλα σήκωσε τὸ κεφαλάκι και τὴν κοίταξε μὲ ματια τρομαγμένα. Ὅστερα τὰ χαμήλωσε κ' ἔσκυψε τὸ κεφάλι, μὲ συντριβή. Ἡ χτενισιά της τότε παρουσιάστηκε στὸν Γκενζή, μ' ἔλη της τὴ λαμπρότη.

Κι' ὁ νέος δὲν ξεκλονόουσε τὰ μάτια του ἀπὸ πάνω της. Ἡ ἱέρεια ἐξηκολούθησε μὲ στίχους και μελαγχολικά.

« Ἄχ! δὲν πρέπει νὰ καθῆ

« ἡ δροσιά ποῦ διεφερί

« ἕνα νέο βλαστᾶρι,

« ποῦ δὲν ξέει ποῦ θάναί ἡ κατοικία του

« και ποῦ θὰ μεγαλώσῃ! »

Κεῖνη τὴ στιγμὴ ἔφτασε ὁ ἀρχιερέας.

— Τί κάθεστε ἐὼ πέρα ἔτσι μισόγδυτες; Ὅλοι ὄσοι περνοῦν σὰς βλέπουν ἀπὸ δῶ.

— Ἀλήθεια, εἶπε ἡ ἱερωμένη. Θάτανε ντροπὴ νὰ μὰς ἐβλέπανε σ' αὐτὸ τὸ χάλι.

Και κατέβασε τὴν κουρτίνα. Ὁ ἀρχιερέας ξεκλονόουθησε.

— Ἐμαθα πὼς ὁ Γκενζή, ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἀνατορικῆς Φρουρᾶς, ἦρθε στὸ σφοδρὸ ἀδερφό μου, ἐδῶ δίπλα, γιὰ νὰ κάνῃ ἐξορκισμούς. Ἐπειδὴ ἦρθε δίχως ἐπισημύτητα, δὲν εἶξερα πὼς βρισκότανε τόσο κοντὰ μας, και δὲν πῆγα ἀκόμα νὰ τονὲ συναντήσω.

Ἡ Γκενζή ἀκουσε τὴ μικρούλα νὰ λέγῃ κάτι, πίσω ἀπ' τὴν κουρτίνα, μὰ τὰ λόγια της δὲ φτάσανε ὡς τ' αὐτιά του. Ἀκουσε μονάχα τὸν ἀρχιερέα νὰ λέγῃ :

— Ναί, παιδί μου, αὐτὸς! Ὁ λαμπρὸς πρίγκηπας Γκενζή, πὼς λένε τόσο γι' αὐτόνε. Τώρα, λοιπὸν, σκοπεῖ νὰ πάω νὰ τονὲ γνωρίζω, γιατί, ἀκεμα και γιὰ ἕνα ἱερωμένο σᾶν και μένα, ποῦ πκράτησε τὰ ἐγκόσμια, εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ πράματα κείνα, πὼς κάνουνε νὰ λησμονιοῦνται εἰς ἄνοι τῆς ζωῆς, και πὼς ξεναζωντανεύουνε τὸν ἄνθρωπον.

Και σηκώθηκε.

Ἀκούοντας νὰ πλησιάζουσε τὰ βήματα τοῦ ἀρχιερέα, ὁ Γκενζή γύρισε τρεχάλα στὸ μοναστήρι.

Κ. ΤΡΙΚΟΓΑΙΔΗΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΕΜΜΟ

κ. Ι. Ραφ. Μάντρα. Ὅλη ἡ συκοφαντία κατὰ τοῦ Π. Δ. Τ. κατὰ σε και βγήκε τὴν ἐρασμένη Τριτὴ ἀπὸ τὴ φυλακῆ. Πρέπει νὰ συχαίμε και τὸν κ. Χαρίλαο Παπαγιάννου. Ἀφοῦ τόσο ἐπιμένεις, νὰ, και τὸ περιφρημὸ ἄρθρον τοῦ κ. Χαρίλαου ποῦ τυπώθηκε σ' ὁ «Σκρίπ» τῶν 2 τοῦ Μᾶη μὲ παχιά στοιχεία τῶν 12 :

« Χθὲς περὶ τὸ μεσονύκτιον σοβαρὰ σηκναί ἐγένοντο εἰς τὴν ὁδὸ Πατησίων. Ὁ υἱὸς τοῦ ἐκδότου τοῦ «Νουμᾶ» Δ. Τυγκοπούλου Πάνο Ταγκόπουλος, σι. ατι. της τοῦ πυροβολικοῦ ἀλλὰ μὲ πολιτικὴν ἐνδυμασίαν διερχόμενον. τὴν ὁδὸν αὐτὴν μετ' ἄλλων μαλλιαρῶν και σινεματιῶν τοῦ «Νουμᾶ» ἦλθεν εἰς συζήτησιν μὲ ἀντιδιερχομένην ὁμάδα γνωρίμων του ἐνεκα πολ. τ κων λόγων. Ἐν τῇ ὑμῆ τῆς συζητήσεως ὁ μαλλιαρῶν Τυγκόπουλος ἐξετραπη εἰ. ἀλογο. τας ὑβρις ἐναντίον τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειοῦ ητος τοῦ Βασιλέως, κα. τοπιν δὲ εἰς ἄλλας ὁμοίας τ. υ. σμα. τοῦ, ὅταν οἱ πρ. ὁδ. α. μό. τες χωροφ. ἀκε. ἠθέλησ. ν. νὰ τὸν συλλάβου. Εἰς ταγματάχης τοῦ πυροβολικ. ὁ, ἀναγν. ἴσας και δι. τάξας αὐ. ὄν. νὰ παμα. ὀη. εἰς τὴν ἐξουσίαν, ἐδέχθη σωρείαν χυδασιαιτων ὕβρων... ».

Ἄπ' ὅλ' αὐτὰ δὲν ἔγινε ΤΙΠΟΤΕ.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΑΤΟ

Ίδιοιότηης : Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΔΡΟΜΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, άρ. 4, ΑΘΗΝΑ

Συνδρομή χρονιάτικη : Δρ. 20.

Βρίσκεται στο βιβλιοπωλείο Βασιλείου (δόδος Σταδίου 42)
και στο εφημεριδοπωλείο Γ αννοπούλου, δόδος Πανεπιστημίου 81, (Χαυτεία).

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

ΤΙΣ προάλλες, πού ο Βασιλιάς μας πάλι κιντόνεψε, ένας άθρωπος άπλοιός έλεγε με πόνο :

— Χανουμε το Βασιλιά μας, ξερίσαμε και το Βενιζέλο μας, πρίμα τὰ πάμε πιά. Ίσχυε τώρα είχαμε δυό δυνατούς και ξέραμε πού βαδίζαμε. Τώρα τού; χάνουμε και τού; δυό — κι ο Θεός πιά νά βάλει τὸ χέρι του.

Φαίνεται όμως πὸς ο Θεός τῶσαλε τὸ χέρι του. Κ' έτσι κι ο Βασιλιάς μας σώθηκε κι ο Βενιζέλος θά μᾶς έρθει αύριο παντοδύναμος ἀπό τις έκλογές.

Οί άθρωποι οί άπλοιόι, έτσι τὰ βλέπουν τὰ πράματα κ' έτσι τὰ κρίνουν. Ή τὸ σωστότερο, τὰ κρίνουν ἔπως τὰ βλέπουν. Ήμεῖς οί τετράσοφοι βλέπουμε μακρύτερα. Καμιά φορά δὲ βλέπουμε και καθόλου.

ΑΥΡΙΟ θά ψηφίσουμε Βενιζέλο ἢ Γούναρη. Και τίποτ' άλλο. Κεῖνοι πού ἀνακατέψανε στήν αύριανή, έκλογή και τὸ Βασιλιά, θέλουν τρυφερίσμα. Ο Βασιλιάς στέκει ὄξω και μακριά ἀπὸ τὰ κόμματα. Κι οὔτε πρόκειται νά ψηφιστεῖ ο Βασιλιάς αύριο. Πρόκειται νά ψηφιστεῖ ο Βενιζέλος. Κι ο λαός, ψηφίζοντάς τον, δὲ θά δεῖξει πὸς διαφωνεῖ με τὸ Βασιλιά του, καθὸς ζητήσανε νά τὸν πείσουνε μερικοὶ κουταπόνηροι ἐμμεταλλευτῆς του, μὰ θά δεῖξει πὸς θέλει κυβερνήτη του ἕναν πολιτικό πού τῷχει ἀπόλυτη μπιστεσύνη και πού έχοντάς τον Κυβερνήτη του μπορεί νά κοιμάται ἀξέγγιστα.

Νά, ἡ σημασία τῆς αύριανῆς έκλογῆς.

ΨΙΘΥΡΙΖΟΥΝΤΑΙ κάτω πράματα περίεργα, πού ελπίζουμε νά μὴν ἔχουν καμιά σοβαρή ὑπόσταση. Δηλαδή πὸς ξηναυστήθηκε ο Στρατιωτικός Σύνδεσμος και πὸς κύριος σκοπός του εἶναι νά μπιδίσει με κάθε μέτρο τὸ Βενιζέλο νά βγει στὸν Πειραιά, κι ἂν ἀκόμα ο κυρίαρχος Λαός, με τὴν αύριανή έκλογή, τὸ δώσει μεγάλη και ἀπόλυτη πλειονοψηφία.

Αὐτὰ τὰ πράματα ἡμεῖς δὲν τὰ πιστεύουμε. Γιατὶ ἐπιτέλους, τὸ κάτω κάτω, κόμμα στρατιωτικό δὲν ἰθρύθηκε ἀκόμα ἐπίσημα στὸν τόπο μας και δὲν κατέ-

θηκε στὶς έκλογές για νάχει και δικαίωμα νά ἐπιβάλλει τὴ θέλησή του και νάντιστρατεύεται ἔτσι στὴ θέληση τοῦ λαοῦ.

Ἄν ο κ. Πῶπ ἢ ο κ. Σκρίπ βλέπουν τέτια ὄνειρα, κανείς δὲν τού; ἐμποδίζει. Κανείς όμως δὲ θά ἐμποδίσει και μᾶς νά μὴν τού; πιστεύουμε και νά θέλουμε νά βλέπουμε ἀκόμα τὸ στρατό μας νά καταγίνεται στὸ ἔργο του και νά μὴν ἀνακατώνεται καθόλου στὰ κομματικά.

ΚΑΙ μήπως μονάχ' αὐτὴ ἡ διάδοση, κυκλοφόρησε ; Μήπως και ἡ διάδοση για τὴ δολοφονία τοῦ Βενιζέλου δὲ βγήκε στὴ μέση για έκλογικὸς σκοπός και αὐτῆ ; Ο κομματισμός, βλέπετε, σύνερα δὲν ξέρει κι ο Ρωμιός πάνου στὸ έκλογικό του μεθῆσι τὰ κάνει ελα θάλασσα.

Εὐτυχῶς αύριο βράδι παίρνει τέλος κι αὐτὸ τὸ πανηγύρι και θά ξεναγυρίσουμε στήν πρώτη μας μελοζαχορένια ἡσυχία. Κκιρός νά θυμηθευμε και τὴν οὐδετερότη μας. Θά βγοῦμε ἢ δὲ θά βγοῦμε ; Τί σημαίνει ; Σῶνει πού βγήκαμε ἀπὸ τίς κάλπες. Εἰς οἰωνός ἄριστος, ἀμύνεσθαι περὶ κάλπης, Πινέλληγες !

ΤΑ ΠΑΡΑΠΑΝΟΥ τὰ γράψαμε Τετράδη πρωί. Και Τετράδη βράδι ἤρθε ο Βενιζέλος. Και κανένας δὲν τὸν ἐνόηλησε. Κ' έτσι ελα, ὅτι ἀλάκερο μήνα κυκλοφοροῦσανε, βγήκανε κούφια καρύδι.

Όσοι μένουν ἀκόμα κολλημένοι σὰ στρεῖδινα στὰ παλια προεκλογικά τερτίπια, ἀδύνατο, βλέπετε νάν τὸ παραδεχτοῦν πὸς τὰ πράματ' ἀλλάξανε και πὸς τὰ τέτια δὲν πιάνουν πιά κάλπικο παρὰ. Ποιός τού; φταίει ;

ΟΙ ΔΗΜΟΤΙΚΙΣΤΕΣ ἔχουμε χρέος νά ψηφίσουμε αύριο τὸν κ. Μιλτ. Νεγρεπόντη, ἔχι γιατ' εἶναι ἐθμοτικιστής και αὐτός — τὸ ἐναντίο, εἶναι ὑπερκαθαρευουσιάνος — μὰ γιατί στὸ σπῆτι του μέσα καλλιιεργεῖται με ἀγάπη και λουλουδίζει ο δημοτικισμός. Όταν τὰ παιδιά εἶναι μαζί μας, πρέπει νά παραβλέπουμε και νά συχωροῦμε τού; πατέρες.

ΤΗΝ ΑΝΟΙΞΗ ΣΤΟ ΚΟΙΜΗΤΗΡΙ

Ποτέ δὲ σ' ἀγαπήσαμε τόσο πολύ, Ζωή !
Ὅσο τὴν ἀνοξιάτικην αὐγή στὸ κοιμητήρι
πού εἶχανε γάμους τὰ πουλιά και τᾶνθη πανηγύρι
και στὰ γλυκολαλήματα και σ' ἡ γλυκεῖτ' πνοή
πού με τὰ μῦρα τὰ βαρεῖά μᾶς μέθυσε τοῦ Ἄπριλ
ἐξήλασε τὸ σάνατο και ομίξαμε τὰ χεῖλη.

Καβάλλα

ΜΑΡΙΑ ΖΑΜΠΑ

ΦΛΟΓΕΣ

Ο κ. Παντελής Χόρν, ἐφέδρος ἀξιωματικός τοῦ Νυκτικοῦ καὶ δραματικῶς συγγραφεὺς μὲ ταλέντο καὶ μὲ γονιμότητά, κχτεναυμάχησε φέτος τὴν ἑλληνικὴ σκηνὴν ἐξαπολύσας κατ' αὐτῆς ὅλα τὰ πολεμικὰ μέσα τῆς νεωτέρας τέχνης. Κ' ἔτσι ἂν ἡ «Κατηγορησία» τοῦ χαρακτηρίστηκε ὡς ναρκωβόλο, εἰ «Φλόγες» τοῦ, ποῦ πρωτοπρασταθῆκεν τὸ περασμένο Σάββατο στὸ θέατρο τοῦ Συντάγματος, κριθήκανε ἀπὸ τοὺς ἀμειροῦς θεατῆς ὡς βρόμους γεμάτες ἀσφύζιογόνα ἀέρις. Τὶ ὑποδρόχιο ἢ τί ἀεροπλάνο νά ναι ἀραγε; καὶ ἡ «Πλημμύρα» τοῦ; Θὰν τὸ δοῦμε. Ὅπως θὰ δοῦμε καὶ τὴν «Ἀγάπη στὸ χωριό» καὶ τὴν «Κρένια κούκλα» καὶ τὴν ἄλλη ἔργα, μὲ τὰ ὅποια μᾶς ἀπειλεῖ ὁ κ. Χόρν, ποῦ στὴ γονιμότητα ξεπέρασε κι αὐτὸν τὸ μακαρίτη Ἀντωνιάδη.

Πρόλαθα νάναγνωρίσω καὶ νάνομολογήσω τὸ ταλέντο τοῦ καὶ ἔτσι εἶμαι λεύτερος τώρα νά πῶ λεύτερα τὴ γνώμη μου, γιὰ τὸ τελευταῖο τοῦ, ὡς τὴν ὥρα, ἔργα ποῦ εἶναι αὐτὸ καὶ μόνο ἱκανὸ νά πείσει τὸν ἀμαθὸ κ' ἐπιτόλαιο θεατῆ πῶς ὁ κ. Χόρν τίποτ' ἄλλο δὲν εἶναι παρὰ ἓνας παραμυθᾶς ποῦ ξετυλίγει, μὲ κάπια ὀπωσδὴποτε σκηνακὴ δεξιοτεχνία, πάνου στὴ σκηνακὴ λογῆς παραμύθια, τίς περισσότερες φορές χωρὶς νόημα καὶ τίς ἀκόμα πῶς περισσότερες φορές καὶ χωρὶς κουκουῦσι κρίση.

Τὶς πικαίε; Ὁ κ. Χόρν βέβαια ὄχι. Φταῖνε ἐκεῖνοι ποῦ τὸν πῆρανε στὸ λαϊκὸ τοῦ, ποῦ τοῦ γιομίσανε τὸ κεφάλι μὲ παινέματα, ποῦ τὸν πείσανε (καὶ δὲ θέλει πολλὰ ὁ κ. Χόρν γιὰ νά πεισθῆ) πῶς εἶναι ὁ ἓνας καὶ ὁ μόνος δραματικὸς συγγραφεὺς κατὰ ἑξῆς καὶ κατὰ θαλασσαν, κ' ἔτσι τὸν σπρώχνουν νά φλογίζετα ἀπὸ αὐτοπεποιθήση καὶ νά πλημμυρίζει ἀπὸ ἱερὸ μένος καὶ νά κατηφορίζη ἀβάσταχτα στὸ θεατρικὸ Βιβαθρο. Ἐνα φίλο ἀληθινὸ ἔχει μοναχὰ ὁ κ. Χόρν. Τὸν κ. Φώτο Πολίτη. Μὰ τοὺς ἀληθινούς φίλους τοῦ δὲν τοὺς ἀκούει κανεὶς, γιὰτὶ εἰ ἀληθινὸί φίλοι λένε τὴν ἀλήθεια, καὶ ἡ ἀλήθεια εἶναι πάντα πικρή. Ἔτσι κι ὁ κ. Χόρν ἀκούει μόνο τοὺς κλόκκῆς τοῦ καὶ ἐκείνους ποῦ τὸν σπρώχνουν στὸ Βιβαθρο (τίτλος καινούριου ἔργου τοῦ κι αὐτός).

Καὶ γιὰ τίς «Φλόγες»: . . .

Guarda e passa.

ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Ο ΔΗΜΑΡΧΟΣ ΑΘΗΝΑΙΩΝ

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΕΙ ΟΤΙ

οἱ λαβόντες τὰ ἐκλογικὰ αὐτῶν βιβλία κατὰ τὸ ἔτος 1915 θέλουσι ψηφίσει εἰς τὰ οἰκεία τμήματα, σιμφῶνως τῷ ἐπωνύμῳ αὐτῶν, εἰδικότερον δὲ οἱ ὑπὸ τὸ στοιχείον Κ εἰς τὸ 8ον ἐκλογικὸν τμήμα, οἱ ὑπὸ τὸ στοιχείον Μ εἰς τὸ 11ον ἐκλογικὸν τμήμα, οἱ ὑπὸ τὸ στοιχείον Π εἰς τὸ 14ον καὶ οἱ ὑπὸ τὸ στοιχείον Σ εἰς τὸ 17ον.

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΧΑΡΑΥΓΗ—ΣΤΕΜΜΑ

Φίλε Νουμά,

Ὅλα πῆγανε κανονικὰ καὶ «καθ' ἃ ἐμπρέπει», ὅπως συνηθίζει νά λέη χαριεντιζόμενος ὁ φίλος μου Πορτώτης ὁ Νικόλαος. Ὁ πρωθυπουργὸς κ. Γούναρης μίλησε ἀπὸ τὸ μπαλκόνι τῆς «Χαραυγῆς», ποῦ ἴσαμε χτὲς εἴτανε καμπαρέ. Κι ἀφοῦ ἐπρόκειτο περὶ διὰ καμπαρέ, ἔπρεπε νά βγῆ πρὶν ἀπὸ τὴν παράστασι καὶ πρόγραμμα. Καὶ ὄντως βγήκε τὴν παραμονὴ τὸ πρόγραμμα τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐνα μοναχὰ δὲ δικαιολογείται καθόλου. Ἀφοῦ ἡ Κυβέρνησι ἀκούμπησε πάνου στὸ Στέμμα γιὰ νά δημοκοπήσει στίς ἐκλογάς, τὸ σκλόνι τῆς ταίριαζε νά τῶχη στὸ ξενοδοχεῖο τοῦ «Στέμματος», καὶ σκλόνι τῶν Βενιζελικῶν ταίριαζε νά ναι ἡ «Χαραυγὴ».

Δὲν ἔχω δίκιο;

Δικός σου

Α. ΚΟΥΡΚΟΥΣΟΥΡΕΑΣ

ΡΥΘΜΟΣ ΚΑΙ ΣΥΣΤΗΜΑ

Ἀγαπητέ «Νουμά»

Δόξα νάχη ὁ μεγαλοδύναμος ἀποχτήσαμε ἐκεῖνο ποῦ μᾶς ἔλειπε. Ἀποχτήσαμε δηλ. «Ρυθμὸν» καὶ «Σύστημα» καὶ τὸ χρωστᾶμε αὐτὸ στὴ σημερινὴ Κυβέρνησι, ἢ τὸ σωτότερο, στὴν προχθεσινὴν «Ἀκρόπολι» ποῦ μᾶς τὸ ἀποκάλυψε.

«Ρυθμὸν» λοιπὸν καὶ σύστημα θεμελιώνει τὸ πρόγραμμα τῆς Κυβερνήσεως Γούναρη» κτλ. Ὡ, διάβλεψι καὶ νά μὴν τὸ νοιώσω καὶ γῶ, ποῦ διάβασα καὶ ξεναδιάβασα τὸ περίφημο αὐτὸ πρόγραμμα καὶ τὸ πῆρα γιὰ μπουρμπουληθῆρες!

Τὸν κ. Γούναρη τὸν τιμῶ καὶ τὸν σέβουμαι. Μὰ μὲ τὸ πρόγραμμά τοῦ γέλασα καὶ μὲ τὸν προεκλογικὸ τοῦ λόγο, τὸ Χαραυγίνο, χασμουρήθηκα. Ἰσως ἔμωσ καὶ νᾶμαι ἀμύητος καὶ νά μὴν πελονοιώθω ἀπὸ Μεγάλῃ πολιτικῇ. Καὶ ἔτσι θά ναι. Γιὰτὶ ἂν ἐνωθῶ, ἀντὶ γέλια θὰ καμάρωνα ἢ ὕμνοὺς κι ἀντὶ χασμουρητὰ Συστήματα.

Δικός σου

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥΡΑΣ

ΤΡΟΧΙΟΔΡΟΜΙΚΑ

Φίλε «Νουμά»,

Μὴ μὲ κατηγορήσεις γιὰ κεφαλαιοκράτη ἂν σοῦ πῶ πῶς μὲδ κάνουν κωμικὴ ἐντύπωσι ὅλες εἰς τροχιοδρομικῆς ἀπεργίαι, οἱ «γινόμενες», εἰ «ἀπασοδηθίσεις» καὶ οἱ «γενισόμενες».

Αὐτὶ εἰ χριστιανοὶ μπορεῖ νᾶχουν ὅλα τὰ δίκαια τοῦ κόσμου, μὰ τὰ δίκαιά τοῦ; οὐτὰ δὲν ξέρουν καὶ μὲ ποῖο τρόπο νά τὰ ζητήσουν. Καθε λίγο καὶ λιγάκι νά

σου και άπεργία τραχιδρομινή. Και τόσο πιά τις συνήθισε τις άπεργίες αυτές; ο κόσμος, που άν περάσει κάμποσο χωρίς να γίνη ή ναναγγελθή καμιά, ο κόσμος αναρωτιέται :

— Μά δέ τά γίνεи και καμιά άπεργία τραχιδρομική, να ξεμουδιάσουμε ;

Θέλω δηλ. να είπω πως οι συχνές αυτές άπεργίες τους άρχινήσανε να κομικοποιούνται. Άν άντι να κάνουνε συχνές άπεργίες κάθε λίγο και λιγάκι, μελετούτανε καλὰ τὰ ζητήματα και κάνανε μιὰ και γερή, ζητώντας ή νάν τὰ πιτύχουν ελα ή να διατινίσουνε την άπεργία, και τή δουλειά τους θά κάνανε και συμπαθητικοί στον κόσμο θά γινόντουσαν. Ένω τώρα ;...

Φιλικὰ
ΑΡΑΠΗΣ

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΓΙΑΝΝΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΗ «Ή οικίε των όνειρων». Άθήνα 1915—Δρ. 2.50.

Έντεκα τυπογραφικά φύλλα στίχοι. Δουλειά όχι κι' άνάξια προσοχής γιά τόν όγκο της: πρώτα-πρώτα. Άπόδειξη πως ό ποιητή, άν και γιά πρώτη φορά παρουσιάζεται, γράφει από καιρό. Ο κ. Οικονομίδης έχει πολλές ποιητικές άρετές. Άρκετά τραγούδια του τό μολογάνε. Θίχαμε όμως να παρατηρήσουμε, πως άν τό βιβλίό του εϊτανε μικροτερο σέ όγκο, ή δουλειά του, πω διαλεχτή και πω στοχαστική, θά μάς τονε παρουσίαζε πω επιβλητικό σ' άν ποιητή. Ο κ. Οικονομίδης παραμελεί πολύ τή μορφή. Έτσι; τό είδος του να μήν του επιτρέπει να περιορίζεται στα στενά της; τά σύνορα. Έτσι; πάλι να τήν παραμελεί κι' από άδυναμία, μιὰ φορά που συχνά πυκνά έρωτοτροπεί με τό «σόνετο». Πάντα όμως οι τεχνικές αυτές ά έλειπε. δέν έξουδετερώνουν τό έσωκότο κα', τή διάνεση, τό λυρισμό, τήν ποιητική exaltation που εκδηλώνεται και ξεχύνεται σέ μερικά του τραγούδια. Η συναισθηματικότητα του έπιδρά εύκαρίστα τήν ψυχή. Κάτου-κατου μολαταύτα, με κάτι καμπρόνε ε; λέξεις που μεταχειρίζεται, ε ιδρά κάτωσ δυσάρεστα τήν όσφρηση! Με τούτο δέ θέμε να πούμε πως ή τολμηρότητα του κ. Οικονομίδη είναι άξια να κατηγορηθεί. Θά του θυμίζαμε όμως τά λόγια του Σολομού που λέει, πως μιὰ λέξη δέν είναι ποτέ χυδαία, σάν ξερει να τήν εκμεταλλεύεται έντελνα και καλαισθητα ό ποιητής. Γενικά από τόν κ. Οικονομίδη περιμένουμε κάτι πολύ περισσότερο από κείνο που μάς δίνουν οι σημερνοί super-νεοί της «Ακρόπολης» και της «Ποιητικής Έκδοσης». Όσο γιά τή συντηρητικότητα του στο λεχτικό και, πρὸ πάντων, στην ορθογραφία, του συσταίνουμε να μελετήσει τό ζήτημά μας με μεγαλύτερη σιόλαση.

MENANTPOC ΜΑΓΝΗΣ

ΠΑΥΛΟΥ ΝΙΡΒΑΝΑ «Τό συναξάρι του Παπα-Παρθένη κι' άλλες νησιώτικες ιστορίες». Λογοτεχνική βιβλιοθήκη Φέξη 1915. Δ. 3.

Τό καινούριο αυτό βιβλίό του κ. Νιρβίνα μοιάζει τό άναγγέλλουμε σήμερα Κριτική γι' αυτό θά γράψουμε σ' έρχόμενο φύλλο.

Ο ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Τους τρεις κυλοκαιριάτους μήνες ο «Νουμάς» θά βγαίνει κάθε 15 μέρες με 16 σελίδες. Έτσι τό έρχόμενο φύλλο θά βγει στις 13 Ιουνίου με 16 σελίδες και με τόν «Όθέλλο» του Σαίξπηρ (μετάφραση Θεοτόκη).

— Ο κ. Χαρίλαος Παπαντωνίου μάς έστειλε ένα μακρό, σά μακρόνιο ναπολιτάνικο, άπολογητικό γράμμα και άγωνίζεται να μάς πείσει πως τή συσκευασία δέν τήν έξασκει γιά έπάγγελμα, μά μόνο έρασιτεχνικά, έτσι σάν πικατέμπο. Τόν πιστεύουμε και λυπούμαστε μοναχά πως δέ μάς περισσεύει τίποσ γιά να δημοσιέψουμε άλάεερο τό άπολαυτικό του γράμμα.

— Τήν «Πλημμύρα» του ο κ. Χόρν τήν άφισε, λένε, γι' άργότερα, γιά να σήσει μι' αυτή τις «ωλόγες» του και τις «Φλόγες» του συναδέρφου του κ. Καραχάλιου.

— Μαθαίνουμε πως ο δραματικός συγγραφέας κ. Δ. Καραχάλιος, γι' άντεδίκηση του κ. Χόρν, τριμάζει κι αυτός καινούριο δράμα με τόν τίτλο «Πλημμύρα» κι' έτσι υπάρχει έλπίδα τό φετεινό καλοκαιρι να μάς λείψει τό νερό.

— Ο κ. Φώτος Πολίτης, ξεφρνιάζεται σ' ένα άρθρο του στη Ν. Έλλάδα» πως ο κ. Χόρν κατηγορήσε τόν «Άλκη το νέο» στο θέατρο και τόν παίνεσε στο «Έθνος». Για να ξεφρνιάζεται με τέτοις συνηθισμένα πράματα ο κ. Πολίτης, δείχνει πως είναι ακόμα παιδί.

Στό Παραμύθι της Κλ. Δίπλα που τυπώθηκε στο περασμένο φύλλο (σελ. 231) ο 24 στίχος πρέπει να διαβαστεί έτσι :

«μέσ' τήν άστ. οφεγγιά.— Πως πέρασε ο καιρός !...»

Ο ΔΗΜΑΡΧΟΣ ΑΘΗΝΑΙΩΝ

φέρει εις γνώσιν ότι

Διά της γενομένης τελευταίας άνατυλώσεως των έκλογικών καταλόγων του Κράτους και της εν αυτοίς διαγραφής και προσθήκης έκλογέων έτήληθον αλλοιώσεις εις τόν αριθμόν των έκλογέων οτινες δι' έκείνους των ότοιών τό όνομα άρχεται από Κ. Μ. Π. και Σ. έχουν ως άποτέλεσμα τήν άλλαγήν και τού τμήματος εν φηφίζουσι συμφώνως πρὸς τόν αριθμόν των έκλογικών καταλόγων.

Πρὸς εύχρειαν όθεν των έκλογέων και άπρόσκοπτον διεξωγήν των έκλογών, από της σημερον μέχρι και της ήμέρας της εκλογής υπάλληλοι του Δήμου εν τῷ Δημαρχείῳ ειδικῶς πρὸς τούτο έντεταλμένοι, θέλουσιν πληροφορεί τους προσερχομένους Δημότας περί του αριθμού ύφ' όν φέρονται έγγεγραμμένοι εν τῷ νέῳ εκλογικῷ καταλόγῳ όπως εκ τούτου οδηγώνται εις ποίον τμήμα δέον νῶ προσέλθωσι πρὸς ψηφοφορίαν.

Άπαραίτητον στοιχείον διά τήν παροχήν των άναγκαίων πληροφοριών είναι ή προσαγωγή του εκλογικῷ βιβλιαρίου.

Έν Αθήναις τῇ 27 Μαΐου 1915

Ο Δήμαρχος
ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ ΦΥΛΛΟ :

Ο ΟΘΕΛΟΣ
Ο ΜΑΥΡΟΣ ΤΗΣ ΒΕΝΤΕΙΑΣ
Τραγωδία του Γουλιάμου Σαίξπηρ

μεταφρασμένη από τὴν
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟ ΘΕΟΤΟΚΗ
Τὸ φύλλο, πὸν θὰ βγαίνει κάθε δεκαπέντε μέρες, θάχει 16 σελίδες κ' ἔτσι θὰ μπορούμε νὰ δημοσιεύουμε 5 ἢ καὶ περισσότερες σελίδες ἀπὸ τὴν ἀριστουργηματικὴ αὐτὴ μετάφραση.
Τὸ φύλλο νὰ τὸ ζητάτε μόνο στὸ Βιβλιοπωλεῖο Βασιλείου καὶ Σία (Σταδίου 42) καὶ στὸ ἐφημεριδωπωλεῖο Γιαννοπούλου, Πανεπιστημίου 81 (Χαυτεία).

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ
Γ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ & ΣΙΑΣ
ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ ΑΡΙΘ. 42

Πουλιούνται μ' ἐλαττωμένους τιμὰς τὰκόλουθα βιβλία τοῦ κ. Σ. Σκίτη:

- 1) Μεγάλη αὔρα, ποιήματα (ἀντί Δρ. 3) Δρ. 1.— 2) Κάλδεια Μῆς. α ποιήματα (ἀντί Δρ. 3) Δρ. 1.— 3) Ἀγία Βαρβάρα Δρ. μα 4 μέρη (ἀντί Δρ. 3) Δρ. 1.— 4) Νύκτα τῆς Πρωτομαγιάς, Δράμα 3 ἔρη ἀντί (Δρ. 5.) Δρ. 1.— 5) Ἀπέθαντος, Ποιήματα (ἀντί Δρ. 4) Δρ. 2.— 6) Θέατρο καὶ Πρόζα μονόπρακτο Δράμα καὶ Διήγημα ἀντί (Δρ. 3 Δρ. 1.— 7) Τρόπαια στὴν Τρικυμία, ποιήμα α (ἀντι Δρ. 3) Δρ. 1.— 8) Οἱ Γοιγγανόθεοι ἡρωοδία σὲ μιὰ πράξη καὶ πρόλογο (ἀντι Δρ. 3) Δρ. 1.— 9) Ἰδιόδοον Ἔργα καὶ ἡμέραι με ἀφορσὴ Δρ. 1.— 10) Ὁ Γύρος τῶν Ὁρῶν Ὑπερόδραμα σὲ πέντε μέτρη αὐτὸ πρόλογο Δρ. 4.— Ἀκριβῆς Περιοδικὸν τομ. 1—4 1904—1906 ἀντι Δρ. 48,00. 8.

ΕΘΝΙΚΗ ΑΤΜΟΣΠΛΟΪΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Γραμμὴ Πειραιῶς—Κυκλάδων

Γραμμὴ Πειραιῶς—Ἀλεξανδρείας

Τὸ μὲ διπλοῦς ἑλικας καὶ μηχανὰς ἀφ' ἃς οὐ ταχύτητας πολυτελείας κ' ἡ ἔσσεως θαλαμηγὸν ἀτμόπλοιοι **ΕΣΠΕΡΙΑ** ἀ χωρεῖ ἐκ Πειραιῶς (Παραλία Τουρῦμα).

Ἐκαστὴν ΠΕΜΠΤΗΝ, ὥραν 10.30 μ. μ. διὰ Σύρον Τήνον, Ἀνδρον καὶ Κόρθιον.

Ἐκαστον ΣΑΒΒΑΤΟΝ, ὥραν 3 μ. μ. δι' Ἀλεξανδρείαν διὰ περαιτέρω πλησφορίας ἀπευθυντέον :

Ἐν Ἀθήναις. Γραφεία Γεν. Διευθύνσεως, ὁδὸς Ἀπελλοῦ ἀριθ. 1 καὶ εἰς τὰ Πρακτορεῖα ταξιδίων κ. κ. Θωμᾶ Κοσκ καὶ Υἱοῦ, Ἀδελφῶν Γκιόλμαν καὶ Σ. Σωμάδου, (Πλατεία Συντάγματος) καὶ Ἰωάν. Ρέντα (παρὰ τὸν ἠλεκτρικὸν σταθμὸν Ὀμοσίας).

Ἐν Πειραιεῖ. Γεν. Πρακτορεῖον, ὁδὸς Φίλωνος, 44, (ἔπισθεν Ἀγίας Τριάδος).

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Μ. Π. Σαλβάγ. ν. ὁδὸς Ἀντωνιάδου, 1 (Ἐκ τοῦ Πρακτορεῖου ν)

ΠΑΝΟΣ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ :

«ΠΡΟΖΕΣ».....Δρ. 1

ΛΕΩΝ ΚΟΥΚΑΛΑΣ :

ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ 2

Καὶ τὰ δυὸ βιβλία πουλιούνται στὸ βιβλιοπωλεῖο Γ. Βασιλείου καὶ Σία Σταδίου 42

ΕΘΝΙΚΗ ΑΤΜΟΣΠΛΟΪΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Γενικὸς Διευθυντὴς **ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΕΜΠΕΡΙΚΟΣ**

ΤΑΧΕΙΑ ΓΡΑΜΜΗ ΕΛΛΑΔΟΣ—ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ

Τὸ ταχύπλοον θαλαμηγὸν Ἑλληνικὸν ὑπερωκεάνειον

“**ΑΘΗΝΑΙ**”

ναχωρήσει ἐκ Πειραιῶς μέσφ Καλαμῶν—Πατρῶν κατ' εὐθείαν διὰ Ν. Ὑόρκην τὴν 2 Ἰουνίου.

Ὁ νεότευκτος ὑπερωκεάνειος κολοσσὸς

“**ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ**”

ἀναχωρήσει ἐκ Πειραιῶς (μέσφ Καλαμῶν—Πατρῶν) κατ' εὐθείαν διὰ Νέαν Ὑόρκην τὴν 8 Ἰουνίου.

Δι' ἐπιδάτας, εἰσιτήρια καὶ περαιτέρω πληροφορίας ἀπευθυντέον :

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ : Πρακτορεῖον Ἑθν. Ἀτμοπλοίας ὁδὸς Ἀπελλοῦ 1. Ἀριθ. τηλ. 320.

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ : Γενικὸν Πρακτορεῖον Ἑθν. Ἀτμοπλοίας τῆς Ἑλλάδος, ὁδὸς Φίλωνος ἀρ. 44 (ἔπισθεν Ἀγίας Τριάδος). Ἀρ. τηλ. 127.

Οἱ θέλοντες νὰ ἀπολαττωσι θέσεις ἀνάγκη νὰ δηλώσωσι ἐγκαίρως εἰς τὰ Κεντρικὰ Πρακτορεῖα τῆς Ἑταιρίας καὶ εἰς τοὺς κατὰ τόπους ἀνεγνωρισμένους ἀντιπροσώπους.

Ἐποστηρίζοντες τὰ Ἑλληνικὰ ἀτμόπλοια, ὑποστηρίζετε τὴν Σημαίαν ἡμῶν, μεγαλύνετε τὴν Πατρίδα ἡμῶν.